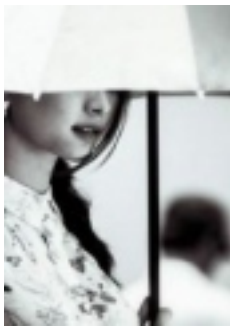

Ngày Hôm Ấy

Contents

Ngày Hôm Ấy	1
1. Chap 1	2
2. Chap 2	4
3. Chap 3	7
4. Chap 4	9
5. Chap 5	12
6. Chap 6	14
7. Chap 7	16
8. Chap 8	18
9. Chap 9	21
10. Chap 10	26
11. Chap 11	28
12. Chap 12	31
13. Chap 13	33
14. Chap 14	36
15. Chap 15	40
16. Chap 16 (Hoàn)	43
17. Ngoại Truyện	46

Ngày Hôm Ấy

Giới thiệu

Đôi khi người thứ ba không phải là xấu, mà là người cứu vãn một cuộc tình không có kết thúc. Như

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngay-hom-ay>

1. Chap 1

Nhật Phương vừa mới ra khỏi cổng trường của ngôi trường Đại Học cũng thuộc dạng giỏi, liền chạy nhanh tới một anh chàng đang ngồi trên chiếc xe Air Blade đen đang đứng gần cổng trường.

- Anh đến sớm thế? - Nhật Phương nghiêng người hỏi -

- Anh đến sớm đón heo. Chứ để heo chờ sao được?

Xuân Trường quay sang cười nhẹ với cô. Xuân Trường là con trai trưởng của một gia đình khá giả, từ nhỏ được học trong ngôi trường giỏi nhất nhì thành phố. Du học 4 năm ở Úc. Thông minh, ga lăng, con nhà danh giá, với thêm ngoại hình ổn. Anh cũng là hình mẫu lý tưởng của bao người con gái khác.

- Đói chưa?

* gật gật * Nhật Phương mắt to long lanh nhìn anh.

- Lên xe đi.

Cô vui vẻ leo lên xe anh, đối với cô anh là tất cả. Cô đã yêu anh bằng cả trái tim của mình. Nên mỗi phút giây bên anh. Cô đều cảm thấy rất vui vẻ. Hôm nay, công ty của anh không có công việc nên anh đã dành trọn thời gian bên cô.

9h...

Anh đưa cô về.

- Heo tự lên được không?

- Được mà. Anh về đi.

- Vậy anh về trước nha. Hôm nay ngủ sớm nghe chưa? Không thức khuya nữa đấy.

Anh hôn nhẹ lên trán cô. Cô mỉm cười. Rồi anh bật máy xe chạy mất hút. Cô từ từ bước vào đến gần thang máy. Cô không hề để ý người đang đi cạnh cô.

- Chuyển về đây lâu chưa? - Giọng nói lạnh lùng ấy lên tiếng -

Cô ngạc nhiên, ngược lên nhìn.

- Phú Gia.

- Ủ. Là tôi. Sao?

Cô ngạc nhiên nói lắp bắp:

- Anh.. Anh làm gì ở đây?

- Tôi mới chuyển nhà.

Nhật Phương chỉ biết nở một nụ cười nhẹ. Thang máy mở, cả hai bước vào trong với vẻ ngại ngùng.

- Lên tầng mấy?

- 2..21.

-Ồ. Cùng tầng. Xin chào cô hàng xóm mới.

Anh cười một cách thân thiện. Cô cũng đáp lại một cách nhẹ nhàng.

Nhật Phương là một cô gái dễ thương, cô đẹp nhất là đôi mắt. Mắt cô bình thường là mắt cười, nhưng khi buồn nhìn vào đôi mắt cô cũng thấy thương xót dùm. Cô cười có răng khểnh, làn da trắng. Thân hình mũm mĩm đáng yêu. Thật sự, từ hồi còn lớp 7 lớp 8 đã có biết bao nhiêu chàng đã gửi lời tỏ tình cho cô vì say nắng bởi ngoại hình đáng yêu và tài ăn nói đáng nể phục của cô. Mặc dù có rất nhiều người theo đuổi cô, nhưng trong lòng của cô đã và đang yêu hai người. Đó chính là Xuân Trường và Phú Gia.

Cửa thang máy mở, hai người bước ra. Cười ngượng rồi bỏ về. Ngạc nhiên hơn nữa là nhà của cô và Phú Gia lại gần nhau.

- Sát bên nhà nhau, duyên phận rồi. - Phú Gia nói to rồi đi vào nhà -

Thực sự, gặp lại Phú Gia lòng cô cũng có chút xao xuyến. Cô thở dài một cái rồi bước nhanh vào nhà.

__oOo__

6h15.. Nhật Phương lật đật chạy xuống nhà.

- Anh.. Anh chờ em có lâu không? - Cô thở hển hển -

- Làm gì lâu vậy? Hôm qua thức khuya nữa đúng không?

- Hôm qua, em thức làm xong cái phương trình. Hôm nay lên thuyết trình nữa.

- Lại nữa.

- Thôi mà đừng giận nữa. - Cô cười thật tươi, híp đôi mắt ấy lại và lộ ra chiếc răng khểnh-

- Thôi lên xe đi - Anh nhẹ nhàng nói -

Khi anh tức giận vì nó, nhưng nhìn khuôn mặt ấy, đôi mắt, đôi môi ấy lòng anh lại rung động. Ngày nào anh cũng chờ nó đi học. Rồi đi về, mặc dù phải chạy ngược đường xuống để đưa đi. Anh cũng vui vì anh không yên tâm khi để nó đi xe chút nào cả.

Đưa cô lên trường học, anh chạy lên công ty. Hôm nay, anh có cuộc họp sớm. Thành phố đường tấp nập anh không thích đi xe hơi một chút nào cả. Mặc dù, trong công ty anh cũng thuộc dạng " sếp ". Anh gửi xe, vội đi lên phòng thì đụng trúng phải một cô gái. Cô gái ấy ngã khuya xuống, anh vội vàng cúi xuống đỡ.

- Cô không sao chứ?

- Ủ. Không sao.

Anh đỡ cô đứng dậy nhặt chiếc túi và đưa cho cô.

- Cảm ơn anh. - Cô gái ấy ngược lên nhìn và cười -

Anh sững người, nhìn cô gái ấy.

- Thanh..Thanh Vy.

Cô gái ấy cười thật tươi.

- Lâu ngày không gặp anh. Em đi làm ở công ty này. Vô tình gặp anh rồi.

- À. Ủ. Thôi em đi sau nha. Anh có cuộc họp đi trước nhé.

Anh vội vàng bỏ đi. Ngày xưa, anh yêu cô gái tên Thanh Vy này rất nhiều. Hai người yêu nhau được 3 năm rồi bỗng cô gái ấy nói lời chia tay. Đứng dậy sau nỗi đau chia tay với mối tình đầu đau thương và tràn đầy tình cảm ấy. Bỗng dưng, Nhật Phương xuất hiện, làm anh xoa dịu nỗi đau. Sự ngây thơ và ngốc nghếch ấy đã làm anh yêu say đắm. Nhưng cô gái này lại xuất hiện, làm cho trái tim anh thất vọng thêm lần nữa.

Tan sở, hôm nay anh không đến đón Nhật Phương vì cô ấy nhắn tin sẽ đi ăn cùng với bạn cùng khoa. Anh bước ra nhà xe thì thấy Thanh Vy đứng ngay trước cổng.

- Xe em đâu? - Anh nhẹ nhàng hỏi -

- Hôm nay, em không đi xe. Em đi nhờ đứa bạn. Nhưng giờ nó chưa tới.

Anh nhìn đồng hồ, bây giờ cũng đã 7h30. Mà muốn đi xe buýt phải đi ra xa thêm một đoạn nữa. Đẳng nào, hôm nay anh cũng không chờ Nhật Phương về.

- Lên đi. Anh chở em về. - Anh nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng nói -

Thanh Vy cười thẹn rồi bước lên xe anh. Rồi anh phóng xe đi. Ngồi sau, cô bạn ấy vòng tay lên trước ôm lấy Xuân Trường rồi thổ thê nói:

- Thật sự. Lâu rồi em mới có cảm giác như thế này?

Anh ngạc nhiên nhưng rồi anh im lặng chạy xe.

- Em mới lên thành phố. Điều kiện nhà ở hay công việc còn khó khăn. Thật may em đã gặp anh.

Và rồi anh cũng im lặng, băng băng qua những con đường.

- Nay. Lên đây chờ về - Một cậu bạn nói với Nhật Phương -

- Thôi cậu ngược đường tớ mà. Về trước đi.

- Đi bộ à?

- Không. Mình lát có người rước. - Cô mỉm cười -

Thật ra, đáng lẽ hôm nay bạn cô sẽ chở cô về nhưng vì nhà có chuyện bận. Nên đã về trước. Cô gọi cho anh anh cũng không bắt máy. Cô lang thang đi bộ giữa con đường tấp nập ấy. Bỗng nhiên, một chiếc xe tay ga vượt qua thật nhanh. Bộ đồ ấy, cả cái xe vượt qua nhanh nhưng rất quen thuộc. Cô nhìn theo, giờ chỉ thấy một cô gái tóc dài đen xõa ra. Cũng không nhìn rõ bảng số xe. Tự nhiên, cô có cảm giác gì đó rất buồn. Nhưng chỉ thoáng qua, rồi cô lại mỉm cười :

- Ngốc à. Anh ấy chỉ yêu mỗi mày thôi - Cô lẩm nhẩm rồi cốc vào đầu mình -

- Nay. Đứng đó tới bao giờ - Một giọng nói vang lên làm cô giật mình -

- Phú Gia?

- Nay. Gặp tôi chỉ nói được hai chữ đó thôi à. Chờ ai? Hay lên đây tôi chở về. Nhìn như con điên đứng giữa đường. Nãy giờ người ta nhìn không đấy.

Cô nhìn xung quanh, có vài người nhìn cô thật. Cô cúi thấp bước tới, nhận lấy chiếc mũ bảo hiểm trên tay anh rồi lên xe.

- Đạo này cô mập lên ấy nhờ?

- Dì?

- Xe tôi nặng hơn rồi này.

- Ê. Tại xe anh cùi thôi nhá.

(.....)

Hai người trò chuyện với nhau đến khi tới nhà, cô đã bỏ quên khoảng cách xa lạ ấy. Trò chuyện với anh như một người bạn thân.

2. Chap 2

Nhật Phương về tới nhà. Thật lạ, bình thường thì đến giờ này thì Trường đã điện thoại cho cô rồi. Nhưng sao bây giờ đến một cái tin nhắn cũng không có.

Còn anh, chạy một hồi lâu thì giờ đã quẹo trong một đường hẻm nhỏ.

- Đây là sát bìa ngoại ô thành phố rồi. Em ở gì xa vậy?

- Em mới chuyển lên mà anh. Em kiếm mà ra được chỗ này. Thôi thì sống tạm vài bữa với con bạn rồi tính tiếp.

- Em sống chỗ này không sợ à? Hai đứa con gái mà sống ba cái chỗ này.

- Anh cũng còn lo cho em à? Đúng là tính anh chưa khác xưa chút nào. Thôi trời cũng đã tối. Đường cũng xa. Anh về đi. Cảm ơn anh đã đưa em về.

Vy nở một nụ cười dịu dàng. Nếu Nhật Phương khi cười tạo ra trên khuôn mặt có chút năng động và đáng yêu bởi chiếc răng khểnh thì cô gái này hoàn toàn ngược lại. Khi Vy cười có chút gì đó buồn, nụ cười tạo ra cho cô nhìn có vẻ mỏng manh, đôi mắt đen buồn và mái tóc hay túm cao nhìn cô có chút gì đó quý phái không giống như một cô gái với mái tóc hạt dẻ uốn quăn nghịch ngợm như Phương.

oOo

* reng...reng* Tiếng chuông điện thoại của Phương reo lên.

- Alo...

- Em về tới nhà chưa?

- Anh nhìn đồng hồ là mấy giờ?

- 23h30. Oh. Anh xin lỗi.

- Thôi không sao đâu.

- Ủ. Mai anh qua rước em nhé. Giờ thì ngủ đi.

- Ủ.

Tút..tút...

Cô cúp máy và hoàn toàn chìm trong những giấc mơ.

* tính..toong* Trường kiên nhẫn đứng nhẫn chuông nhà Phương.

- Đợi chút - Phương leo xuống giường và nói to sau nhiều lần trèm trèm lý lợm không muốn ra mở -

- Gì vậy? - Cô mở cửa -

- Vẫn còn ngủ? - Trường hỏi -

- Hôm nay chủ nhật mà. - Cô vừa nói vừa ngáp -

- Dậy đi. 9h rồi.

Phương lù lù đi vào giường đắp chăn và ngủ tiếp.

- Trời ơi. Heo đúng là heo.

Bỏ mặc những lời ngoài tai của anh. Cô vẫn đắp chăn.

- Lý hả?

Anh cúi xuống bế cô lên.

- Aaaaa... Làm gì vậy?

Cô vùng vẫy một cách vô ích trong vòng tay to lớn ấy. Quần áo cô xộc xệch làm lộ ra những làn da thịt trắng nõn. Anh bế cô vào nhà vệ sinh.

- Cho em 5' để hoàn thành xong công việc.

Nói xong, anh đi ra đóng cửa lại. Anh đi ra, gấp chăn, xếp gối cho cô. Vì anh biết nếu để đó thì còn lâu cô mới xếp nó.

Một lát sau, cô đi ra. Cô mặc một chiếc quần jean ngắn đóng thùng với chiếc áo sơ mi ca rô đỏ, mái tóc xoăn ngày nào đc túm một cách xê xòa. Nhìn đúng phong cách năng động của cô như ngày nào.

- Xong rồi à. - Anh nói -

- Đi đâu vậy anh?

- Qua nhà anh.

Anh đứng cạnh cô thì thầm và hôn nhẹ lên bờ môi hồng hào sáng sớm ấy.

__oOo__

Cả buổi sáng ấy, họ ở bên nhau họ đi mua hết nơi này, nơi nọ.

- Này. Em đi chậm lại được ko? - Xuân Trường xách túi đồ to dùng thở hổn hển nói -

- Không. Em còn phải mua nhiều thứ - Cô cười và đi -

Khi đi bên cạnh Nhật Phương, hình ảnh một anh chàng thành đạt, lúc nào cũng nghiêm túc trong công việc dường như biến mất. Thay vào đó là một chàng trai hay cười, nuông chiều cô người yêu bé nhỏ của mình.

- A..aa.. Mệt quá - Nhật Phương bước vào nhà anh và nằm dài ra chiếc ghế sofa -

- Ai biểu đi cho lắm vào - Anh nhìn nói -

- Hôm nay anh nấu ăn nhé.

- Tại sao lại là anh?

- Đi mà. Lâu rồi em chưa được ăn món anh nấu - Cô chu mỏ mắt long lanh nhìn anh -

- Oke oke. Em phụ anh nhé.

- Ồ. Cũng được.

Thật sự, anh rất thương cô. Anh nghĩ anh không thể thương ai khác ngoài cô gái bé nhỏ này. Nhưng thật sự, anh đã nhầm. Anh đâu thể biết rằng, chính anh, sự vô tình hay thương cảm người khác như thế mang lại một nỗi đau bất tận ột cô gái tưởng chừng như là tất cả của anh.

Anh xắn tay áo sơ mi, soạn đồ ra bếp.

* reng..reng*...

- Anh ơi có điện thoại.

.....

- Alo...

-

- Thật sao? Tôi tới liền. Ngồi đó đợi đi.

Anh vội vàng cúp máy.

- Phương à. Anh có việc bận phải đi gấp. Em ở nhà nấu ăn chờ anh nhé. Anh sẽ về sớm với em.

Nói xong, anh đóng cửa đi ra ngoài. Cô chỉ còn biết ngơ ngàng đứng nhìn anh và quay lại cúi đầu vào bếp.

- Haizz.. Tưởng có một ngày nấu ăn cùng ai dè giờ mình phải vậy nè - Cô dằn vặt -

Chiếc xe máy của anh băng băng trên con đường tấp nập đầy người quay. Một lâu sau, anh đi vào con đường ngoại ô mà anh đã chở Thanh Vy về tối hôm trước.

Anh dừng xe, đi vội vào một cô gái đang ngồi bên đường.

- Em không bị sao chứ?

- Không anh à. - Thanh Vy ngược lên nhìn anh -

- Có chuyện gì xảy ra vậy?

- Em bị lừa anh ạ. Em đang thuê nhà của một bà. Ai dè bà này là con nợ của một băng xã hội đen. Sáng nay, có một đám đến xiết nhà. Và đẩy em ra.

Nói xong, cô bật khóc và ôm lấy anh.

- Vậy bạn em đâu?

- Nó đã chuyển nhà đi từ sáng hôm qua. Em xin lỗi vì đã điện anh. Em không biết ai khác ngoài anh cả.

- Không sao đâu.

Anh đẩy Vy ra. Nhìn bây giờ, cô gái có vẻ đẹp mỏng manh như ngày nào thật sự không còn. Khuôn mặt trắng ấy bây giờ đã bị trầy xước, tóc thì rối. Cũng đã 2 tiếng rồi, cơm cũng đã nấu xong, Phương đang ngồi coi ti vi đợi anh về. Lâu lâu, nhìn ra cửa rồi bất giác có một nét buồn thoáng qua Phương. Anh là một doanh nhân thành đạt, ít khi anh được rỗi vào ngày cuối tuần như thế này nhưng bây giờ anh lại đi đâu biệt tăm 2 liền. Làm cô rất lo lắng.

- Em ăn gì chưa? - Anh hỏi Vy -

Cô lắc đầu rồi nhìn anh. Im lặng nhìn cô một hồi.

- Thôi. Em về nhà anh ăn cơm.

- Thôi. Sao được anh ạ.

- Không sao, cứ đi. Em ở nơi đất khách quê người biết đi đâu bây giờ. Cứ về nhà anh ăn cơm rồi để anh tính tiếp.

Ậm ừ một hồi, Vy cũng leo lên xe anh. Ngồi ở đằng sau, Vy lại một lần nữa choàng tay ra trước ôm anh. Mặt úp vào lưng anh, anh có thể cảm nhận được những cái nóng bất chợt của những giọt mắt Vy đang khóc. Anh cũng im lặng, cảm xúc anh chợt ứa về. Đau nhói một lần nữa khi anh không thể làm chủ cảm xúc giữa 2 người con gái.

3. Chap 3

Anh chạy xe vào tầng hầm để xe của chung cư. Người của Vy thật sự bây giờ rất yếu. Phơi nắng từ sáng tới giờ. Có lẽ người cô cũng đã thấm mệt. Anh nắm cô và đi, vì anh sợ cô bất chợt sẽ bị ngã.

Anh mở cửa và bước vào nhà, nghe tiếng Phương mừng rỡ đi ra.

- Anh... -Cô sững sờ trước hình ảnh anh biến mất sau 2 tiếng và trở về với một cô gái tay đang đan tay -

- Vy...

Người con gái nhỏ bé ấy ngã khụy xuống.

- Vy .. Vy à?

- Em còn đứng đó. Đi lấy khăn đi.

Anh gắt với cô và bế Vy lên đi vào trong phòng. Cảm xúc cô hoảng loạn nhưng cô cũng làm theo những lời anh nói.

- Anh ơi. Khăn này.

- Ừm. Em để đó đi.

Cô đặt xuống và đi ra ngoài.

Một lúc sau anh đi ra ngoài và ngồi cạnh cô.

- Em ăn cơm chưa?

- Chưa. Đồ ăn em lại nguội hết rồi.

- Sao em không ăn trước đi.

- Ngày nào em cũng ăn một mình, chả lẽ đến nhà anh em cũng phải như thế - Cô cúi gắt -

- Anh xin lỗi. Mà em nè. Từ ngày mai em chuyển qua nhà anh ở nha.

- Tại sao? - Cô quay lại bằng ánh mắt ngạc nhiên -

- Vy mới chuyển lên đây. Mà sáng nay cô ấy gặp chuyện. Bây giờ, anh chưa biết nên làm thế nào với Vy hết. Cho nên anh tính cho cô ấy ở nhờ nhà anh một thời gian. Chắc chắn cô ấy sẽ ngại nên có em sẽ đỡ rắc rối hơn.

- Gì chứ? Sao anh không đưa cô ấy qua nhà em?

- Một người khó chịu như em có thể sống với người lạ à. Thôi em quay đây sống đi. Một thời gian thôi. Đi mà.

- Ừm.

- Cảm ơn em. - Anh ôm lấy cô -

Cô trả lời vậy thôi chứ thật sự cô không muốn chút nào. Nhưng nghĩ lại cô không thể ích kỉ được, tại cô gái kia đang khó khăn nên cô đành buộc phải chấp nhận.

- Lát nữa em soạn đồ tạm qua nha. Mai rồi soạn tiếp. Cho Vy mượn một bộ đồ để thay nữa.

- Bây giờ anh nói chuyện với em toàn kêu tên cô ấy vào?

Cùng lúc đó, Vy từ trong phòng đi ra. Anh vội vàng thả bàn tay Phương ra và đứng lên:

- Em tỉnh rồi à?

- Vâng. - Vy cười ngượng -

Rồi cô nhìn sang cô gái đang ở bên cạnh.

- Đây là...?

- Đây là bạn anh. Em sẽ sống trong nhà anh một thời gian nên anh nói cô ấy tới ở cùng cho em bớt ngại.

- Chào chị. - Vy cúi đầu -

- Không. Bằng tuổi.

Nói xong Phương đứng dậy bỏ ra ngoài.

- Xin lỗi em. Cô ấy đang bực chuyện ở công ty,

Trường chạy vội ra ngoài cửa.

- Đây, em sao vậy?

- Bạn anh hả? Vậy là sao?

- Anh xin lỗi, anh sợ Vy ngại khi ở chung thôi...

Thật sự, anh quá đáng lắm rồi. Nhưng Phương cũng ngậm ngùi cho qua. Cô buồn nhưng cô cũng chẳng muốn gây khó dễ cho Trường và cô gái đáng thương kia.

__oOo__

Hôm nay, cô được nghỉ ở trường và công ty. Và nguyên ngày rảnh rỗi này cô dành thời gian để chuyển tất cả đồ qua nhà Trường. Nhìn này thì cũng ôm theo, nhìn cái kia cũng ôm theo, chẳng mấy chốc hai cái vali to thùng của cô không còn chỗ để, thật sự cô rất muốn mang theo hết. Không thiếu bất cứ cái gì.

Khệ nệ vác ra thang máy, một con người nhỏ bé mà mang theo cả 2 cái vali to thùng như thế thật sự cũng không phải dễ.

- Đây, tính đi đâu à?

Nghe giọng nói, cô liền quay lại. Phú Gia đang đứng ngay cửa, hai tay nhét túi quần, khuôn mặt thờ ơ hỏi.

- À tôi bị chủ nhà đuổi ra khỏi rồi.

- Ô. Sao vậy? Cô quây quá nên bị đuổi à.
- Hút. Nói cho vui thôi..Tui đi ‘ công tác ’ nhà bạn vài hôm.
- Ủm. Công tác như cô mà mang cả căn nhà theo.
- Thôi mệt. Lúc nào cũng ăn hiếp tui cho bằng được.
- Thôi đưa đây. Tôi xách phụ cho ...

Mặc dù, Phú Gia là một người lạnh lùng, khó tính. Nhưng chỉ bên ngoài thôi, còn bên trong anh là một con người cực kì ấm áp.

__oOo__

Dạo này, công ty của Nhật Phương cho cô nghỉ phép, cô được ở nhà 1 tuần liền, ngoài thời gian lên trường thì hầu như cô toàn rảnh, ở nhà ăn không ngồi rồi thật sự làm cho cô thấy thật ngọt ngào.

Cô đứng dậy, thay quần áo sau khi ở nhà Nhật Trường 5h đồng hồ không đụng đây chân tay.

- Em chuẩn bị đi đâu à? - Anh từ phòng làm việc đi ra -
- Em nghĩ mình nên ra ngoài chút xíu.
- Anh dạo này việc nhiều, không đưa em đi được. Anh xin lỗi.

Cô nhún vai, chu mỏ.

- Không sao.
- Anh nghĩ em nên rủ Vy đi theo cùng? Cô ấy ngoài giờ làm việc ở công ty thì toàn ở nhà, anh nghĩ em nên giới thiệu thành phố cho cô ấy hiểu biết một chút.
- Ủ, cũng được - Cô cười tươi -

Thật sự, con người cô không nhỏ nhem, đơn giản cô nghĩ mình đang giúp cô ấy hiểu rõ hơn về cái thành phố chật chội này hơn một chút.

Anh nhẹ nhàng tới, hôn nhẹ lên trán cô và thì thầm: ‘ Cảm ơn em, một cô tiên tốt bụng trong lòng anh ’.

4. Chap 4

Nhật Phương là một cô gái hay dối nhưng cô rất tốt bụng, cô đưa Vy đi mua rất nhiều đồ, còn tận tình chỉ bảo Vy như thế nào, rất nhiều thứ. Vy hiện từ cảm ơn cô.

- Vy à, đói chưa?
- Dạ chưa chị.
- Sao kêu bằng chị thế?
- Thật ra em nhỏ hơn chị một tuổi.
- Oh vậy à. Lúc đầu tưởng bằng tuổi. Mà thôi đi ăn đi, chị đói rồi.

Nhật Phương nhí nhảnh dắt Vy đi ăn, cô kêu đồ ăn rất nhiều.

- Sao chị kêu nhiều vậy?
- Em có vẻ ốm, phải nuôi em mập mới được.

Thanh Vy cuối đầu cười nhẹ nhàng, cô thật sự rất đẹp, nụ cười của Thanh Vy như cơn gió mùa thu, nhẹ nhàng xao xuyến. Một cô gái mà làm rung động được trái tim lạnh lùng của Xuân Trường.

Đi về, Phương than là mệt. Xuân Trường đi về đã nấu nướng dọn sẵn rồi, chỉ đợi cô và Vy về ăn thôi. Trường nấu ăn rất ngon, là một người đàn ông thành đạt ở ngoài xã hội, và là một người đảm đang khi về nhà, mẫu người của biết bao phụ nữ.

- Vào ăn đi.
- Anh đợi em một chút.

Nói rồi, Phương chạy nhanh vào nhà vệ sinh. Thanh Vy nhẹ nhàng tới bàn ăn xếp chén.

- Hôm nay, em học hỏi được nhiều chứ?
- Dạ. Chị Phương rất tốt, và vui tính nữa. Chị đưa em đi rất nhiều nơi.
- Ủ. Cô ấy luôn nhí nhảnh như vậy. Thật sự, sắp ra trường rồi mà vẫn còn vậy.
- Anh thật tốt khi gặp được chị ấy.
- Sao em biết?
- Em nhìn hai người là em biết mà.

Nói tới đây, ánh mắt Thanh Vy có thoáng qua chút ngượng ngùng, chẳng lẽ cô và anh khi xưa cũng là người yêu, mà chính cô đã bỏ anh trước mà giờ đây phải nhờ sự giúp đỡ của anh.

- Ra rồi.
- Ủ vào ăn đi.

__oOo__

Tối hôm nay, Thanh Vy ra ngoài có việc, Trường một mực đòi đưa cô đi nhưng cô từ chối, cô biết hai người quen nhau, ngày nào cũng ở lý trong nhà như thế thật là ngại. Cô kiếm cớ ra ngoài để hai người có không gian riêng hơn.

Nhật Phương ngồi ăn bắp rang và xem phim trên ghế sofa, anh mới rửa chén xong, hôm nay là phiên anh rửa, anh và cô cái gì cũng phải công bằng.

- Được rồi. Đừng xem nữa.
- Anh cầm cái điều khiển tắt chiếc ti vi đi, cô cảm thấy tức giận khi bị gián đoạn liếc mắt nhìn anh.
- Anh làm cái gì vậy? Bật lên đi.
- Phương à, em nghĩ em mấy tuổi rồi mà còn ngồi coi hoạt hình.
- Phim này cấm tuổi à, em học ngành thiết kế, phải coi cho biết thêm.
- Không bật.

Anh đưa chiếc điều khiển lên trên đầu, tất nhiên một điều là cô sẽ không vớ tới được. Khó chịu đứng dậy lấy nó.

Cô leo lên người anh, cầu - cào - đánh đó chính là 3 biện pháp mà cô thường xuyên dùng với anh nhất.

- Đau.
- Cho chừa.

Xuân Trường vơ tay ôm lấy cả người cô vào trong người mình, thân hình cao lớn của anh che hết cả con người bé nhỏ ấy. Tay anh nắm chặt cổ tay cô.

- Gì vậy, bỏ ra.
- Tay này, em mới cầu ai?
- Anh chứ ai.
- Em dám ha.
- Sao không dám? Anh dám làm gì tui? Ngon ha. Vô đây tui chiều. - Cô vùng vẫy -

Anh hôn nhẹ lên bàn tay nhỏ bé trắng muốt ấy, tay cô rất múp, rất đáng yêu lại còn ấm. Thực sự, anh rất nhiều khi lợi dụng để được nắm tay cô nha.

- Phương à, khi nào em ra trường.

- Làm gì?

- Anh sẽ cầu hôn em.

Nhật Phương đứng bất động sau khi nghe lời nói ấy, mặt cô bắt đầu đỏ.

- Em chưa muốn lấy chồng.

- Nhưng anh lại đang muốn lấy vợ. Anh già rồi đó em.

- Anh già nhưng em chưa có già. Từ từ đi ha. - Cô cười khiêu khích -

- Không lấy, em đi theo người khác.

- Ồ, em đi theo ai thì từ từ tính.

- Bỏ cái câu từ từ đi nha.

- Không thích.

Cô vùng dậy, bỏ chạy. Ai dỉ theo bắt, cô leo qua chỗ này, luồn qua chỗ kia. Loi nhoi hết sức à.

- Một rồi, không giỡn nữa. Em bận đi làm việc rồi. Anh làm gì làm đi nha.

Xuân Trường bị tụt hứng, hụt hẫng nhìn cô. Con người này lúc nào cũng như vậy, lúc nào cũng làm anh thấy hụt hẫng vô cùng. Tay đang đưa ra thì bị cô đẩy xuống và cô bỏ đi. Tay anh như lạc vào giữa khoảng không.

- Em mới về.

- Ủa Vy em về rồi hả?

- Dạ, chị Phương đâu anh.

- Cô ấy đi làm việc rồi. Ngồi ôm cái bản vẽ suốt ngày.

- Hì.

- À, anh ăn trái cây nha. Em mới mua.

Hai người cười nói vui vẻ, Thanh Vy lúc nào cũng vậy, luôn xuất hiện lúc anh cô đơn, để anh cảm nhận rằng cô như một tia nắng ấm áp trong cuộc sống của anh.

- Aa.. Một quá. - Nhật Phương nằm dài ngay bàn -

- 10h rồi ư? Nhanh quá.

Cô nhẹ nhàng đi ra phòng khách, đứng sau cánh cửa hành lang khuất đi rồi, cô thấy anh và Vy đang ngồi coi phim. Nhìn có lẽ hai người rất chăm chú, bởi vì Trường và Vy có một điểm chung là rất thích xem phim, nhất là phim khoa học viễn tưởng. Hai người ngồi hai đầu nhưng khung cảnh thật đẹp, y như trong phim. Cô đi vào phòng lại, cô không muốn phá vỡ trùng đoạn hay của bộ phim. Ngồi vào bàn, chăm chú cầm bút lên vẽ tiếp.

Bắt đầu từ ngày hôm nay, Nhật Phương phải đi làm và đi học lại. Uể oải rời khỏi nhà từ sáng sớm.

- Em đi sớm thế?

- Dạ, hôm nay em buổi học sớm.

- Để anh đưa em đi.

- Dạ thôi, em đi nhờ với đứa bạn cũng được.

Thấy anh mới dậy cũng không dám làm phiền anh, với lại trường cách nhà cô không xa mấy, với lại còn sớm cô từ từ đi bộ cũng được. Nói vậy thôi chứ cô dậy sớm là để đi chụp ảnh, một chủ đề mang tên là “ Thành phố lúc sáng sớm ”. Nhưng mới sáng mà ôm cái máy đi vòng vòng chắc chắn Trường sẽ không chịu nên cô đành nói dối.

- Vy em đi làm à?

- Dạ.

- Lên đây anh chờ luôn, đằng nào cũng cùng công ty.

- Dạ thôi, em đi xe buýt cũng được. Mà hôm nay, anh không chờ chị Phương ạ?

- Cô ấy đi từ sáng sớm. Thôi lên đây cùng đường anh chờ luôn.

- Vậy thì em cảm ơn anh.

Anh chờ Thanh Vy, vô tình đi ngang qua cô đang đứng chụp ảnh bên vỉa hè. Có cảm giác rất quen thuộc, Nhật Phương nhìn ra đường. Lại cái hình ảnh quen thuộc ấy, nhưng cô không hề biết.

5. Chap 5

Hôm nay, trường của Nhật Phương được đi về sớm, với lại hôm nay cô được thầy giáo khen về bài vẽ của mình nên tâm trạng của cô hôm nay rất vui. Khi đi về, ghé ngang qua siêu thị một chút, tại sao hôm nay lại không đãi mọi người vì bài vẽ của mình sẽ được trưng lên lễ hội mỹ thuật vào cuối tháng tới ?

Mua thật nhiều thức ăn về, buộc tóc cao lên và bắt tay vào bếp. Bây giờ, mới có 4h chiều chắc Xuân Trường và Thanh Vy chưa về đâu nhỉ ? Cô làm một cách nhanh chóng và gọn lẹ.

- Chết rồi, Gà hầm của mình làm sai cái gì rồi thì phải ?

Sau một hồi loay hoay mãi thì cô đã cứu vãn được món ăn nhưng hơi chút xiu mùi khét.

- A chết rồi.

Cô vô tình làm đổ phích nước nóng đổ ào lên tay cô. Nhật Phương bắt đầu mếu, tay cô nóng ran có phần đau xót, lật đặt ngâm nước lạnh và lấy hộp cứu thương cô tự làm ỉnh, nhìn cô thật đáng thương.

- Vy à. Hôm nay cuộc họp hơi lâu em mệt rồi chứ ?

- Dạ không sao đâu anh.

- Hôm nay công ty mở tiệc mừng.

- Dạ, mình có nên điện về cho chị Phương mình về trễ không ạ ?

- Anh điện rồi mà cô ấy không bắt máy, để anh nhắn tin. Mà cô ấy có bao giờ về sớm hơn anh đâu. Ham chơi lắm.

Ngày hôm nay đã dọn bàn sẵn, cũng đã lâu lắm rồi cô không hề vào bếp nấu nhiều món như thế này nên cô làm hơi lâu. Nhưng may mắn anh và Vy chưa về.

6h15, 6h30, 6h45, 7h00, 7h30...

Đồng hồ cứ thế mà chạy để cô ngồi đây bơ vơ một mình mà chờ đợi.

- Sao anh hôm nay về trễ thế nhỉ ? Đồ ăn nguội hết rồi.

Thật buồn, hôm nay cô về sớm chuẩn bị rất nhiều món mà anh lại không về sớm. Cô coi ti vi nhưng mắt cô vẫn không ngừng nhìn ra cửa.

9h30 tối.

- Phương à, anh đã về.

Anh mở cửa thấy ti vi mở mà không nghe thấy tiếng cô trả lời, thì ra cô đã thiếp đi ngay trên ghế sofa.

- Ngủ mà cũng không chịu vào phòng. - Anh cần nhàn -

- Chắc chị ấy mệt quá. Anh đưa chị vào phòng đi ạ.

Xuân Trường cúi xuống bế cô vào phòng, thấy tay cô băng bó anh lại lo lắng không biết cô lại nghịch ngợm gì mà để như thế này, anh thở dài một tiếng phiền não.

Đắp chăn và bật điều hòa, thấy cô ngủ say lòng anh lại thao thức. Cô như một đứa trẻ rất dễ làm tổn thương mình, lúc nào cũng phải có anh bên cạnh.

- Anh. - Vỵ nhẹ nhàng đứng ngoài cửa kêu -

Anh nghe tiếng gọi, nhẹ nhàng bước ra cửa.

- Có lẽ hôm nay mình đã làm chị Phương buồn.

Vỵ chỉ vào bàn đã được bày dọn rất nhiều đồ ăn và có cả bình hoa do cô cắm nữa. Anh đã hiểu vết thương trên tay của cô.

- Thôi em vào ngủ đi.

- Dạ.

Anh nhìn những món ăn ngay bàn, lòng cảm thấy có lỗi với cô vô cùng.

__oOo__

Nhật Phương mở mắt dậy khi trời vừa tờ mờ sáng, chắc có lẽ hôm qua cô ngủ sớm nên hôm nay có thể dậy sớm như vậy. Bàn tay cô vừa đau rát vết bỏng hôm qua. Cô nhẹ nhàng đi làm vệ sinh cá nhân và rời khỏi nhà khi chưa tới 6h sáng.

Chưa bao giờ, cô cảm thấy cô đơn như lúc này. Cô không trách anh, vì đó là công việc của anh. Nhưng tại sao cô cảm giác rất buồn ? Cầm máy chụp ảnh đi lang thang nhưng tay cô bây giờ lại không làm được gì cả.

- Tất cả tại mày không để ý, giờ chả làm được cái gì cả. - Cô lẩm bẩm -

Xuân Trường ngồi ngay ghế thờ dài, tối qua khi anh về thì cô ấy đã ngủ, sáng nay lại rời nhà từ sớm chắc hẳn đã giận anh rồi.

- Ủa ? Chị Phương chưa dậy hả anh ? - Vỵ đi từ bếp ra -

- Cô ấy rời nhà từ sớm rồi.

- Oh, chắc hẳn chị ấy giận rồi. Thôi anh vào ăn sáng đi, để lát em gọi cho chị ấy.

Mặt Xuân Trường thể hiện rõ ra nét buồn, không khí bữa sáng thật khó chịu.

- À anh Trường nè. Em sẽ chuyển nhà.

- Sao vậy ?

- Em sẽ sống với người bạn.

- Chỗ nào vậy ?

- Ờ thì giờ bạn em chưa nói.

- Em cứ ở nhà anh đi, đừng ngại. Cuối tháng anh đưa em đi kiếm nhà, chỗ nào phải tốt kìa. Chứ đừng như hôm bữa.

- Em.. em.

- Em đừng ngại chị Phương, cô ấy không sao đâu. Sáng nào cô ấy cũng rời nhà sớm như vậy hết á. Đòi đi bộ đến trường.

- Ủa sao vậy anh ?
- Cô ấy không thích đi xe buýt, với lại không thích anh chở đi học vì sợ soi mói gì gì đó.
- Oh, lạ thật.
- Đi bộ để chụp ảnh tự sướng đó em.
- Thật sao ?
- Ủ, cô ấy thích chụp ảnh, còn selca thì tràm rồi. Anh có cả album của cô ấy.

Thanh Vy phá vỡ cái không khí ngột ngạt của bữa sáng, đứng ngoài gia đình Xuân Trường ra thì chỉ có hai người làm anh hay cười nhất là Thanh Vy và cô.

Cô ngồi bệt ra chiếc ghế đặt ngay vỉa hè, khuôn mặt rầu rĩ. Xuân Trường chở Vy đi làm. Con người của Phương lại một lần nữa rơi vào khoảng không, anh chở Vy, hai người con cười nói thật vui vẻ. Thanh Vy đang cố gắng không để anh buồn bởi cô nữa, nhưng anh vui thì lại làm cô buồn hơn. Nhìn vào, thật tưởng là hai người ấy một cặp còn cô là người dư thừa.

Nhật Phương tức giận bỏ đi, cô gái tên Thanh Vy ấy là ai ? Tại sao vậy ? Anh ấy và cô gái đó có gì với nhau, lại hết sức quan tâm nhau như vậy chứ ?

6. Chap 6

Hôm nay, Nhật Phương không đến trường, cô không còn tâm trạng để cầm bút mà vẽ nữa, đầu óc trống rỗng, bây giờ cô muốn đi nơi nào cho khuây khỏa, cô muốn la hét, cô muốn khóc. Ngồi ngay trạm xe buýt, khuôn mặt ủ rũ cuối xuống, bỏ qua mấy chặng xe buýt,

- Này.
- Một giọng nói nhẹ nhàng, bàn tay ấm áp vượt ngang qua má cô, thật nhanh nhưng cũng thật ấm áp.
- Tôi khều cô mà cô không cảm giác gì à ?
- Cô ngược lên, đôi mắt xinh đẹp nhìn anh, trong đôi mắt xinh đẹp rưng rưng giọt lệ.
- Phú Gia.
- Cô sao vậy ?
- Đôi môi xinh đẹp khẽ run nhẹ, nhìn bộ dạng của cô bây giờ cũng thừa biết cô đang có chuyện buồn. Anh ngồi xổm xuống, đưa bàn tay thô ráp mạnh mẽ ấy lên vuốt mái tóc cô.
- Cô sao vậy ? Đi du lịch không vui à ? Hay bị lừa tiền ? Mà tay sao thế này, nghịch ngợm quá bị thương đúng không ?
- Cô vẫn không trả lời, chỉ biết ngồi im.
- Đi, tôi sẽ đưa cô đi đến nơi nào mà cô thấy vui ?
- Đi đâu ? - Cái miệng xinh đẹp rớt cuộc cũng chịu nói -
- Đi đâu mà cô cảm thấy thoải mái nhất.

Phú Gia cười nhẹ nhàng với cô, nụ cười của anh thật ấm áp. Ở bên anh, cô có cảm giác nhẹ nhàng hơn hẳn.

Phú Gia là học sinh chung trường cấp III với cô, anh là một chàng trai hoàn hảo tất nhiên lúc nào cũng có các nữ sinh vây cạnh, anh có nụ cười thật ngọt ngào với hai hạt gạo sâu ở khóe miệng, đôi mắt cười biết nói, nhà giàu lại học giỏi anh được rất nhiều nữ sinh “ say nắng ” và trong đó có Nhật Phương.

Nhớ cái tình cảm nồng ấm của tuổi học trò của Phương rất đáng yêu, cái ngày rời xa trường để bước vào đại học cô đã không còn gặp anh nữa, cô luôn nghĩ đó là một tình yêu đẹp nhất trong thời nữ sinh của cô, nhưng không ngờ 3 năm sau, cô gặp lại anh, anh lại còn rất quan tâm cô nữa.

Phú Gia lái xe đưa cô đến 1 bãi biển, nơi này có vẻ là ngoại ô thành phố, có biển, có cát vàng, có gió trong xanh mát rượi nhưng lại không có người sinh sống.

- Em biết tại sao nơi này đẹp như vậy không có người sống không ?

- Vì ở đây gió to lắm, mỗi lần gió là có bão cát, đất đai mặc dù gần biển nhưng cồn cỗi, cũng khan hiếm nước ngọt nên nơi đây ít người sinh sống, nhưng là nơi hoàn hảo cho những người đam mê nghệ thuật.

Nhật Phương từ trong xe nhìn xa xăm, nơi đây đẹp thật, nắng không quá gắt, sóng không quá to, chưa kể có những bãi đá.

Thật thơ mộng !

Anh đưa cô ngồi lên bãi đá, hưởng gió trong lành, nghe tiếng sóng đập, giòn giã như trái tim cô bây giờ.

- Người yêu em lại làm em buồn ?

- Vâng. Anh ấy rất tốt, rất hoàn hảo, và đôi khi cái tính hoàn hảo ấy làm em không vui. Một người đàn ông giỏi giang thành đạt, luôn nhẹ nhàng với phụ nữ, rất lạnh lùng nhưng cũng rất biết quan tâm người khác.

- Em có một người yêu em như vậy, em hãy giữ nó nhé.

Cô quay sang nhìn anh, ánh mắt thể hiện vẻ không hiểu cho lắm.

- Anh bây giờ chưa gặp được người mà anh yêu thiết thực, con gái bây giờ vây quanh anh chỉ vì tiền, anh cần một người yêu anh cả tấm lòng, cả trái tim chứ không phải vật chất.

- Anh là một người hoàn hảo, nhất định sẽ có.

Nhật Phương không dám nói cô đã từng thích anh, cô sợ anh sẽ xa lánh cô, cô thấy anh bây giờ rất nhẹ nhàng quan tâm cô, cô rất muốn được giữ anh bên cạnh để làm bạn, nghe cô than khóc mỗi khi có chuyện buồn.

Hôm nay, cô đã đỡ buồn hơn nhiều, anh chọc cô cười, làm trò cho cô vui, muộn phiền trong lòng cô cũng tan biến. Nhìn cô ngồi trên xe, tai đeo phone, tay thì bấm điện thoại, vừa nghe vừa hát nhảm, vô tư vô cùng. Mới sáng nay, còn ngồi khóc trên chỗ đợi xe buýt, miệng thì mím chặt không nói một câu, đôi mắt đẹp thì cúp xuống thiếu sức sống vô cùng. Mà giờ ngồi vui vẻ hát hò như vậy, cô gái này lạc quan yêu đời đến mức anh phải kinh ngạc.

Trời cũng tối, mở cửa bước vào, cô có cảm giác tay lạnh buốt kinh khủng.

Bước vào phòng bếp, tính mở miệng nói ‘ ‘ Anh ơi em đã về ’ ’ nhưng chưa kịp nói thì lại một lần nữa cảnh tượng trước mắt làm cô im bật. Anh đang dạy cho Thanh Vy cách làm bánh, hai người trao đổi thật vui vẻ, Trường còn chỉ cô cách nặn kem ra bánh sao cho đẹp, hai người họ cử chỉ không thân mật nhưng nhìn vào đủ thấy ngọt ngào.

- Anh, em đã về.

- À, chị Phương. Em đang học cách làm bánh nè chị.

- Ừ.

Phương chỉ nở một nụ cười nhẹ, thấy Trường im lặng đang khuấy kem, không thèm nhìn cô lấy một lần.

- Em học tiếp nhé, chị vào phòng.

Cô vừa vào phòng, mới cởi được chiếc áo khoác đặt ngay ghế, thì đã nghe tiếng mở cửa.

- Em đi đâu giờ mới về ? Hôm nay sao em không lên trường ?

- Em đi có công việc của em.

- Công việc gì ? Tay em như thế mà công việc gì ?

- Đó đó là chuyện của em.

- Phương em thật quá đáng.

Anh nhỏ tiếng đi, còn có người trong nhà.

- Vy đi mua dâu tây rồi, anh nói cho em biết, em đi đâu cả ngày, em đi bên thằng đàn ông khác đúng không ?

- Ủ, thì sao. Tôi với anh ấy chỉ là bạn bè. Anh có biết tại sao tôi đi với người đàn ông khác không, là do anh, do anh mà thôi.

- Anh làm gì em ? Do em quá đáng mà thôi.

- Em quá đáng cái gì ? Em đi với anh ta có một buổi mà anh nói này nói nọ, còn anh bên cô ta, quan tâm cô ta sao anh không nói. Cô ta là ai ?

- Em im đi, em có tư cách gì mà ghen với Vy, cô ấy chỉ là một cô gái bình thường từ quê lên, em không quan tâm Vy mắc gì có tư cách ghen những lời đó.

- Anh...

- Anh không muốn cãi lộn với em nữa, anh nói cho em biết, em chửi mắng anh gì cũng được nhưng đừng đụng thủ đoạn với Vy nghe rõ chưa ?

Nói xong, Trường ra ngoài đóng cửa một cái rầm, để Phương trong đây trái tim như bị xé rách. Tư cách ? Thủ đoạn ? Không ngờ, Trường lại nói những lời đó với mình, chỉ vì bệnh vực cô ta, Phương không hề tính toán gì với cô gái đáng thương kia, nhưng cô chỉ muốn phân biệt quan hệ cho rõ ràng mà không ngờ, những lời đó làm cô tổn thương đến tột cùng, trong bóng đêm, có một cô gái ngồi khóc nức nở, giọt nước mắt cô rơi tan nát cõi lòng.

7. Chap 7

Trời hôm nay thoáng mát, mây xanh che phủ cả bầu trời. Nhưng có một cô gái tâm hồn đang cực kỳ nặng trĩu. Hôm nay cô dậy sớm nhưng không ra ngoài, chỉ nằm trong phòng nhìn ra bên ngoài, cầm phone nghe nhạc những bài hợp tâm trạng. Trạng thái ủ rũ cực kỳ đáng thương. Xuân Trường hôm nay đã rời khỏi nhà từ sớm, trước khi đi anh có ghé ngang phòng cô. Nghe tiếng mở cửa, Phương giả bộ nhắm mắt thật chặt giả như mình đang ngủ. Anh tiến gần, có thể nghe rõ cả hơi thở của anh, tim cô lại loạn lên vì đau đớn. Anh khẽ vuốt tóc cô thì thầm một câu.

- Phương à, anh xin lỗi hôm qua nhé.

Giọng nói anh nhẹ nhàng và tràn đầy tình cảm, ngồi đây khoảng 5p thì anh rời đi, đóng cửa phòng thật cận thận. Thức dậy, cô lặng nhìn xuống cửa sổ đang phản chiếu lại cái thành phố buổi sáng đầy sương mù kia não nề y hệt lòng cô, nhưng cũng không lâu sau trời lại trong xanh khoáng đạt, trái tim cô nên sửa sai cho anh hay không ? Trong tình yêu thì không thể tránh những lần như thế ?

9h sáng, cô đi xuống giường, khuôn mặt có vẻ tươi tắn hơn buổi sáng một tí xíu. Đang uống ly sữa thì nghe có người mở cửa, vô lý giờ này thì ai về cho được.

Thấy bóng người anh cô hoảng hồn tính quay đi thì nghe một giọng nói cực dịu dàng của anh.

- Phương, em dậy rồi à.

Cô cũng chẳng quay lại, cứ thế mà bỏ đi lặng lặng vào phòng. Bỗng có một bàn tay xuyên qua eo cô, mặt anh dụi vào tóc cô.

- Em biết anh không thể làm việc được không ?

Cô đứng im, cảm nhận hơi ấm từ trong người anh. Nỗi đau của cô có lẽ được xoa dịu vài phần.

- Anh xin lỗi em, có lẽ hôm qua anh có men rượu nói năng hồ đồ. Em đừng giận anh nhé.
- Buông em ra đi.
- Không, anh không buông cho đến khi em hết giận.

Lúc nào Trường cũng như vậy, anh vô tình làm cô buồn rồi ngọt ngào đến xin lỗi. Tính của Phương như một đứa con nít, cô rất mau dỗi nhưng cũng chẳng bao giờ để bụng. Thấy anh đến xin lỗi, cô cũng chẳng giận anh nữa.

- Được rồi, em bỏ qua.

Đó cũng là một trong những nguyên nhân khiến tình yêu của cô và anh luôn bền vững. Anh nhẹ xoay người cô, hôn nhẹ lên trán.

- Anh thương em nhiều.
- Ừ, được rồi. Anh đi làm đi.

Nụ cười đầu tiên trong ngày của Phương kể từ tối hôm qua, mắt cô bây giờ sưng húp, mặt phù ra. Anh có thể cảm nhận được tối qua cô khóc nhiều đến cỡ nào.

- Không, hôm nay công ty cũng không có gì quan trọng. Anh đã báo bệnh rồi về sớm.
- Anh làm sếp kiểu gì vậy hả ?

Cô đánh nhẹ vào ngực anh, thì thầm mắng mỏ. Sao cô không thể giận người này lâu được chứ ? Anh luôn quan tâm ấm áp với cô, cô không thể tưởng tượng ra được cái ngày mà không có anh bên cạnh sẽ đau buồn đến cỡ nào.

- Em vào đây đi. Anh đi làm đồ ăn sáng cho em.

Tháo lỏng cà vạt, xắn tay áo và bắt đầu mang tạp dề, anh loay hoay trong bếp làm đồ ăn cho cô. Cô lười biếng trên bàn ăn nhìn anh, cảm giác hạnh phúc vô cùng. Cầm điện thoại, cô bắt đầu quay video. Cô rất thích quay những đoạn video độc thoại, ghi lại những cái khoảnh khắc cần nhớ.

" Xin chào các bạn, bây giờ là 9h sáng. Tối hôm qua tôi cực kỳ cực kỳ rất là buồn vì một người đáng ghét nào đó. Nhưng sáng nay người đó đã về nhà xin lỗi tôi, làm đồ ăn sáng cho tôi. Aaaa

Tôi có cảm giác thật hạnh phúc. À, bây giờ chúng ta sẽ đi phỏng vấn người đó nhé. "

Cô cầm điện thoại lảng xăng đến chỗ anh.

" Chào anh, anh có thể cho em biết tên được không ạ ? "

" Em đang lảm nhảm cái gì vậy ? "

Đoạn video cực kỳ dễ thương của anh và cô, anh yêu con người này chết mất. Lúc nào cũng làm việc khó hiểu chẳng biết cái gì ra cái gì.

oOo

Có lẽ hôm qua anh nói dối công ty không có việc để ở nhà với cô, nhưng công việc của anh rất nhiều. Ngồi trong bàn làm việc, xử lý hết đồng văn kiện cao như núi. Chiều qua thấy thư ký của anh mang hồ sơ lại, có lẽ anh đưa những công việc trên công ty sáng nay anh nghỉ để về nhà hoàn thành.

- Vỵ à, em ngồi kiểm duyệt bản hợp đồng này dùm anh nha.
- Dạ.

Trong phòng làm việc, anh và Vỵ có lẽ cực kỳ bận rộn. Lâu lâu thấy anh tựa ghế day day thái dương. Khi làm việc, anh hay đeo kính vì anh bị cận nhẹ. Nhưng lúc nhìn anh đeo kính cực kỳ đẹp trai nha.

* cocc cocc *

- Anh với Vỵ dừng tay lại ăn chút trái cây đi ạ.

- Ủ, em để đó đi, anh bận lắm.

- Dạ chị cứ để đó đi, lát em ăn liền.

Cảm thấy bị bỏ rơi, nhưng cô không hề giận mà ngược lại rất hiểu cho anh.

- Thôi em để đây nhé.

Anh không trả lời, chỉ vùi đầu trong đồng văn kiện. Cô thõ thễ đi ra ngoài, đóng cửa nhẹ nhàng.

Ngoài phòng khách, cô vừa ăn trái cây vừa xem phim. Gần 11h tối rồi mà anh và Vy vẫn chưa xong, chứng tỏ công việc rất nhiều.

Tắt tivi, tắt đèn cô tính đi ngủ. Thập thò ngoài cửa phòng nhìn anh, thấy Vy bị chảy máu cam, anh vội vàng đi tới cầm khăn dịu dàng lau nó.

- Vy, anh xin lỗi. Khuya rồi, em về nghỉ đi.

- Em thuộc bên tổ của anh mà, phải hoàn thành xong chứ.

- Cảm ơn em nhiều.

- Không gì.

Ánh mắt Vy trao cho anh thật nhẹ nhàng, thật sự làm người khác thấy cực kỳ ấm áp.

- Lại nghĩ lung tung nữa rồi. Tào lao quá Phương à.

Thấy suy nghĩ của mình bắt đầu đi trái chiều, Phương lập tức gõ gõ cái đầu không cho phép mình suy nghĩ lung tung.

- Anh ấy luôn dịu dàng với người khác mà.

Cô vui vẻ bước vào phòng ngủ, rất nhanh chóng mà chìm vào giấc mộng dài.

8. Chap 8

Xuân Trường và Thanh Vy đến công ty từ sớm, khi cô ngủ dậy thì chỉ thấy bữa sáng và kèm theo tờ giấy ghi chú “ Em ăn sáng ngoan đi học nhé ”. Nhật Phương mỉm cười hạnh phúc, cô càng ngày càng yêu con người này chết đi mất.

Trong phòng làm việc, Xuân Trường vùi đầu vào đồng văn kiện, hôm nay chủ tịch sẽ về, chính anh là tổng giám đốc mà quản lý công việc còn không xong huống hồ nói đến người khác.

- Mời vào.

Nghe tiếng gõ cửa, anh chả buồn ngược nhìn chỉ tiếp tục công việc của mình.

- Anh, em kiểm tra hết sổ sách mà các bản hợp đồng chúng ta ký tháng qua rồi, em có kê ra danh sách rõ ràng.

Xuân Trường bỏ kiếng ra, nhìn Vy bằng ánh mắt cảm động.

- Nhiều như vậy và một mình em làm hết sao ?

- Vâng, em là “ ma mới ” mà. Nhờ ai được chứ.

Nụ cười của Thanh Vy thật sự làm anh dễ chịu, cái cảm giác yêu thương ba năm trước bỗng ủa về ? Đôi khi anh tự hỏi mình làm gì mà để mất cô gái này ? Cô gái mà anh từng yêu thương rất nhiều, nhớ đến đây anh không còn dám nhìn cô nữa, sợ cái ánh mắt, giọng nói lẫn nụ cười sẽ làm anh đau một lần nữa mất.

Bỗng điện thoại cô có tin nhắn, mở điện thoại rồi nhỏ nhẹ nói với anh.

- Anh, chủ tịch về rồi.

Thật may mắn, chủ tịch về đúng lúc anh vừa sắp xếp xong hồ sơ văn kiện, đứng dậy lấy cái áo khoác được treo gần đó, phải phẳng phiu rồi cùng Vy đi xuống tầng trệt.

- Chào chủ tịch.

Từ xưa tới giờ, trong mắt Trần chủ tịch Xuân Trường luôn là một chàng trai tài năng và giỏi toàn diện, anh làm việc rất tốt.

- Xuân Trường, cậu quản lý công ty rất tốt, tôi rất hài lòng với cậu.

- Cảm ơn ngài.

Xuân Trường là giám đốc rất được nhiều người mến mộ, vừa có ngoài hình xuất sắc, vừa tài năng và là một người bên ngoài lạnh lùng nhưng rất tốt với nhân viên.

- Tôi cũng giới thiệu với mọi người luôn, hôm nay sẽ có phó chủ tịch mới.

Nhân viên bắt đầu xôn xao, phó chủ tịch sao ? Cái chức vị từ trước tới giờ luôn để trống nhưng hôm nay đã có người nhận nó. Phú Gia bước vào, khuôn mặt tỏa ánh hào quang, nét điển trai của anh rất làm cuốn hút mọi người, nụ cười thân thiện.

- Chào mọi người, tôi tên là Phú Gia. Tôi mong sau này mọi người sẽ giúp đỡ tôi.

Nhân viên nữ không khỏi bàn tán xôn xao, vị phó chủ tịch này quả là điển trai hơn người, nhưng so với vẻ nam tính, sắc bén thì không bằng giám đốc của chúng ta đây được.

- Chào phó chủ tịch.

Xuân Trường thân thiện tới làm quen, anh rất biết coi trọng tình nghĩa, phân biệt rõ cấp trên cấp dưới.

Hai người đàn ông đứng cạnh nhau như bầu trời có hai mặt trời vậy. Có lẽ họ chưa từng gặp nhau, nhưng họ giống một điểm chung là hai người đàn ông mà Nhật Phương từng và đang yêu, và trong trái tim họ cũng có lẽ chỉ xuất hiện một người duy nhất.

Công ty cũng gần ngày nghỉ tết, nhân tiện chào mừng ngài phó chủ tịch mới nên đã tổ chức một chuyến du lịch. Nhân viên ai cũng có thể tham gia, công ty trên dưới hơn 2000 người, chưa tính thực tập sinh.

“ Nhật Phương, cuối tuần này công ty anh tổ chức đi du lịch em đi chung cho vui không ? ”

“ Để em coi lịch lại đã. Ấy, không được rồi, cuối tuần em có hẹn chụp ảnh. ”

“ Em đấy, sao lúc nào cũng bận ”

“ Em xin lỗi, mà công ty anh đi đâu thế ? ”

“ Công ty anh tính đi leo núi ”

“ Sao không đi biển ? ”

“ Trời đang se se lạnh, đi biển ai dám tắm ”

“ Ồ em quên mất ”

“ Thôi hết giờ nghỉ trưa rồi, anh đi làm việc đây ”

“ Vâng, tạm biệt anh ”

“ Tạm biệt em, tối gặp lại. Yêu em ”

Tranh thủ giờ ăn trưa anh luôn gọi điện cho cô, thời gian dường như trôi qua rất nhanh.

Xuân Trường trở lại bàn làm việc, anh lại tiếp tục công việc của mình. Anh là một vị lãnh đạo rất có tài năng với bộ óc thông minh siêu phàm.

“ Vy Vy, em được sẽ đi leo núi à ? ”

Nhật Phương tranh lúc rảnh rồi nhắn tin hỏi thăm Thanh Vy.

“ Vâng chị ạ, chị có đi chung không ? ”

“ Cuối tuần này chị bận rồi ”

“ Chán thế ? ”

“ Vy Vy, chiều làm xong chị với em đi mua sắm nhé, em cần sắm đồ cho buổi dã ngoại chứ ? ”

“ Vâng ”

“ Em đang nhắn tin lén trong giờ làm việc đúng không ? ”

“ Sao chị biết ? ”

“ Haha, chị cái gì chả biết, thôi làm việc đi, sắp thấy sếp cắt tiền thưởng bây giờ ”

“ Dạ, bye chị. Hẹn chị chiều nay 5h nhé ”

“ Ừ ”

Nhật Phương quả là tiếc cho chuyến đi chơi lần nữa, nhưng cô đã trễ hẹn bộ ảnh này, nếu trễ hẹn nữa chắc chắn sẽ mất uy tín cô mất.

5h, trước công ty Trần Đông.

- Anh Trường.

- Sao vậy ?

- Hôm nay, em không về cùng anh nhé. Em có hẹn.

- Ừ, ai chở em đi thế ?

“ Vy ” Nhật Phương vẫy tay kêu.

Thấy cả anh, cô quên dặn là đừng nói cho anh biết mắc công anh sẽ dặn dò tùm lum.

Thanh Vy nhìn bộ mặt nghiêm trọng của anh cũng cảm thấy có chút rụt rè, rồi cúi đầu rón rén đi qua anh. Xuân Trường không nói gì, đi thẳng đến chỗ Nhật Phương đang đứng đợi nụ cười.

- À, em ... em đi với Vy một chút.

- Đi đâu sao lại có thái độ nghi ngờ thế này ?

- Đi đi mua chút đồ vặt thôi.

- Xe ở đâu thế ?

- Mượn.

Nói xong câu này, Phương nở một nụ cười trừ có chút sợ sệt vì cô biết Xuân Trường rất ghét đi mượn đồ người khác. Thấy anh nhíu mày có vẻ không vui cô liền mở miệng lạnh lẽ.

- Em mượn thằng bạn, em đi xong về liền. Đảm bảo an toàn.

- Ừ, em đi cẩn thận. Anh về nấu cơm chờ.

- Dạ.

Tay ôm áo khoác vét, tay kia đút túi quần nhìn anh thật bảnh bao, thân hình cao to, khuôn mặt hoàn hảo. Anh luôn nổi bật khi xuất hiện.

Anh lúc nào cũng tốt, về nhà thay đồ và chuẩn bị đồ ăn. Lúc nào cũng vậy dường như một thói quen.

- Vy Vy, mình ra chỗ kia xem đi. Có vẻ đẹp đấy.

- Chị, chị mua nhiều lắm rồi đấy.

- Chỉ coi thôi mà.

- À, chị khát nước không ? Em đi mua nó nhé.

- Ủ. Cũng được.

Thanh Vy vui vẻ đi mua nước, còn cô thì chạy lăng xăng coi hết cái này cái nọ.

- Phương.

- Phú Gia.

- Cô đi đâu vậy ?

- Bộ anh không thấy à ?

Nhật Phương lúc nào cũng phải xỉa xối anh vài cái thì cô mới chịu, hai người đứng trò chuyện với nhau, rất vui vẻ, cô thì lúc nào cũng châm chọc anh khiến anh tức đến đen mặt, không kìm chế anh đánh cô một cái ngay má rồi cười ha hả.

- Đau chết mất.

- Tại tôi chọc tôi.

- Xì. dám đánh tôi thì tôi không tha đâu.

Hai người gặp nhau là trêu chọc, trêu cho người kia đến phát tức, rồi cười đùa rất thân thiết. Thanh Vy đứng từ xa, cô không tin đây chính là ngài phó chủ tịch lạnh lùng hồi sáng.

- Chị.

- Em về rồi à.

- Chào phó chủ tịch.

- Ủ.

- Gì gì ? Phó chủ tịch.

- Anh ấy là phó chủ tịch mới nhận chức công ty em sáng nay ấy ạ.

- Oh, anh là phó chủ tịch sao.

Phú Gia lườm cô một cái.

- Được rồi, thôi anh đi đây về nhà đồ đáng ghét.

- Chào ngài ạ.

- Chị, chị quen anh ấy ạ.

- Ủ, người bạn lâu năm của chị thôi.

Thanh Vy nhìn hai người rất thân mật với nhau, nỗi chua xót trong lòng của cô lại dâng lên, cô đang suy nghĩ rất lung tung, cô suy nghĩ cái ngày Xuân Trường sẽ bị tổn thương lần nữa. Có lẽ tình yêu của Vy dành cho anh chưa bao giờ hết. Thấy Nhật Phương lại lăng nhăng như vậy, cô rất muốn đứng ra để lời anh về vì anh quá tốt, tốt tới mức làm con tim cô còn yếu mềm khi gặp anh. Còn Nhật Phương, có lẽ đã bị hiểu lầm nhưng cô chưa biết gì cả, cứ lạc quan vui vẻ tới mức làm người khác đau lòng.

9. Chap 9

Nhật Trường chuẩn bị một ít đồ cho chuyến du lịch ngày mai. Đồng hồ bây giờ chỉ 10 giờ tối, từ sau khi ăn cơm Nhật Phương chưa hề rời khỏi phòng.

- Phương, anh vào được không ?

- Vâng được ạ.

Xuân Trường mở cửa đi vào, thấy cô cầm cùi cầm bút vẽ, thì ra cả buổi tối giờ cô đang hoàn toàn tập trung vào bài vẽ.

- Em rất bận sao ?

- Em phải vẽ cho xong mai nộp rồi ạ.

- Gần năm mới rồi, bận rộn quá.

- Làm cho hết việc năm cũ.

Nói xong, cô ngược đầu lên và mỉm cười với anh, nụ cười tươi trong sáng đã biết bao lần làm anh lệch nhịp tim. Nhìn mặt cô, anh cảm thấy có chút buồn cười.

- Anh cười gì ?

- Mặt em kìa.

Nói xong, anh rút một tấm khăn giấy rồi tiến đẩy lau nhẹ trên khuôn mặt xinh đẹp ấy, thì ra mặt cô bị dính bút than chì.

- Trường, đợt này anh đi nhớ mua quà cho em đấy nhé.

- Được, em thích gì ?

- Anh mua gì cũng được, em cũng rất thích.

Cô khoan vẽ, bỏ bút xuống ngồi nói chuyện phiếm với anh một chút.

- Phương, mai em ở nhà một mình được không ?

- Được, em vẫn sống một mình đấy thôi, em cũng chẳng còn là con nít nữa.

- Em không con nít, anh chỉ sợ em mãi coi phim quên khóa cửa rồi ăn trộm vào bê em đi mất thôi.

- Yên tâm, yên tâm.

Ngồi đánh nhẹ anh một cái, khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu của Nhật Phương luôn muốn làm anh nhéo nó, đưa bàn tay có phần thô ráp lên khuôn mặt có làn da mịn màng, anh âu yếm nhìn cô. Ánh mắt cực kỳ ngọt ngào và ân sủng.

- Anh chưa bao giờ nghĩ đến cảnh chúng ta sẽ chia tay, anh nghĩ anh không thể sống thiếu em được.

- Sến quá.

Cô ôm lấy anh, khoe miệng cười vì hạnh phúc. Cũng đã lâu cô chưa có cảm giác ngọt ngào như bây giờ.

- Trường, sau này anh không được bỏ em nhé.

- Ừ.

Anh cúi xuống, đặt lên môi cô một nụ hôn ngọt ngào chan chứa đầy tình cảm, yêu nhau ba năm rồi nhưng anh chưa bao giờ làm cô tổn thương.

- Em làm việc tiếp đi anh ra ngoài nhé. Ngủ ngon.

- Vâng, anh ngủ ngon.

Mỉm cười nhìn anh ra ngoài, rồi cô bắt đầu quay lại công việc của mình, cô luôn cảm thấy mình thật may mắn khi gặp được anh, người con trai tốt bụng, rất ôn nhu, dịu dàng. Tiếng reo chuông điện thoại làm tắt ngang dòng suy nghĩ hạnh phúc của cô, mắt và tay phải vẫn chăm chú nhìn vào bản vẽ, tay trái với với lấy cái điện thoại.

- Alo.

- Cô ngủ chưa ?

Nghe giọng Phú Gia, cô giật mình. Đây là lần đầu tiên anh gọi cho cô.

- Chưa ngủ.

- Cũng trễ rồi đấy.

Trong điện thoại, giọng Phú Gia thật dịu dàng hơn bên ngoài nhiều.

- Ủ, anh cũng ngủ trễ đấy thôi.

- Mai tôi đi chơi, cô cần nhắn nhủ gì không ?

- Mua quà cho tôi, càng nhiều càng tốt.

- Tham lam, cô chỉ được nhắn nhủ vài cái thôi.

- Thôi mà, rủ lòng thương chút đi.

Nhật Phương quả bất ngờ, lần đầu tiên gọi điện rồi còn hỏi cô có thích gì không để anh mua nữa chứ.

- Để suy nghĩ đã.

- Đi mà đi mà.

- Ủ.

- Chỉ có anh là dễ thương.

Nụ cười của cô lúc nào cũng thật sáng khoái dễ thương.

- Trễ rồi đi ngủ đi, tôi cúp máy nhé.

- Ủ, chúc anh ngủ ngon.

- Ngủ ngon.

Trầm ngâm suy nghĩ một lúc, cô lại tiếp tục, tối hôm nay cô phải thức tới 2 giờ sáng mới hoàn thành xong. Mà sáng lại phải dậy sớm để tiễn anh và khóa cửa lại.

- Vy, em chuẩn bị xong chưa ?

- Dạ rồi.

- Ủ mình đi.

Đầu tóc bù xù, mắt uể oải ngáp vài cái thật to.

- Anh đi rồi à.

- Ủ, đây là chìa khóa xe của anh, cần gì thì lấy mà đi.

- Vâng.

- Chị Phương, em sẽ mua quà cho chị.

- Ủ, nhớ đấy.

- Thôi anh đi nha, bye em.

- Anh và Vy đi vui vẻ.

Thật xui xẻo, cuối năm rồi mà công việc của cô chả cho cô nghỉ tí nào mà còn lại bù đầu bù cổ, chả giống người ta, được đi leo núi, dự tiệc picnic ngoài trời, quá sung sướng, nghỉ đi nghỉ lại cô thấy ông trời này quá bất công !

Đi vào phòng bếp, thấy đồ ăn sáng đã chuẩn bị đầy đủ, cô còn hạnh phúc khi thấy trên mảnh giấy kèm theo là “ Em ở nhà ngoan, ăn uống đủ bữa, không được thức khuya. Yêu em ”

Chuẩn bị lên trường, hôm nay cô cũng quá lười để đi xe buýt, quyết định lấy xe anh đi học.

- Nhật Phương.

Con bạn thân cô vậy tay - nó tên là Diệp Nghi, một đứa con gái cá tính. Nó chạy tới quàng lấy cổ cô.

- Sao uể oải vậy ?

- Buồn ngủ.

- Hôm qua thức khuya à ?

- Phải lo vẽ cái bản vẽ cho cái ông thầy hói đấy.

Diệp Nghi cười phá lên.

- À, nhóm mình mới phát hiện ra blend màu mới, mai thử không ? Shoot ảnh cưới nhá.

- Được, thú vị.

- Mà làm người mẫu.

Nghe tin này cô giật mình trợn mắt.

- Mà đùa à ?

- Mà lúc nào cũng làm người chụp, mà coi trong nhóm mình ai cũng thử làm người mẫu hết rồi, chỉ còn mình mà.

- Thôi không thích.

- Mà đừng có lằng nhằng, váy cưới phục trang chuẩn bị hết rồi.

- Tại sao lại là tao ?

- Mà coi trong nhóm có ba đứa nữ, tao thì tóc ngắn chụp ảnh cưới không có tí lãng mạn, còn bà kia quá ú so với quy định, chỉ còn mỗi mà.

- Nhưng ..

- Không nhưng không nhì gì hết, nhóm quyết rồi.

Cô khuôn mặt trở nên ủ dột.

- Mai rủ chú rể của mà tới luôn ? Gọi là chụp ảnh cưới trước đấy.

- Đi chơi với công ty rồi.

- Uống thế sao ?

- Ừ.

- Vậy mai mà phải chụp shoot ảnh “ Cô dâu cô đơn ” rồi.

- Sao cũng được.

Trên xe.

Thanh Vy ngủ tựa vào vai Xuân Trường, còn Xuân Trường chỉ ngồi im lặng không nói gì. Sao khi ở cạnh Thanh Vy, cảm xúc của anh lại khác, tâm tư rối bời.

Tới nơi, anh vui vẻ xách ba lô dìu cô, hôm nay sẽ ngủ lại khách sạn, chiều mai sẽ bắt đầu lên núi.

Một ngày nữa trôi qua, một ngày mới lại đến. Ánh mắt trời đã bắt đầu lên, và đã nghe rất rõ tiếng chim kêu líu lo. Nhật Phương đang ngồi mặc cho con Diệp Nghi “ tung hoành ” trên khuôn mặt của mình.

- Mà trang điểm lên xinh rất nhiều.

- Hôm nay chụp ở đâu ?

- Ở *** và *** ?

- Xa thế sao ?

Nhật Phương mới chợt nhận ra rằng chỗ đó là gần nơi Xuân Trường đang đi du lịch cùng công ty. Nhưng quá đáng tiếc là anh đã đi rồi.

- Ủ, khách hàng đặt nơi đó vào chiều nay, mình đi trước chụp luôn.

Leo lên xe, đi thẳng tới chỗ đấy, nhóm cô đã đứng sẵn ở đó đợi. Một mỗi lết xác đi kiểm chỗ thay đồ.

- Hôm nay, công ty chúng ta sẽ đạp xe đôi, đi dạo quanh thành phố này cũng là một ý kiến không tệ đấy chứ ?

Giọng của người điều khiển đồng dục.

- Được.

- Một nam sẽ bắt cặp với một nữ.

- Anh đi với em nhé.

Thanh Vy nhìn anh cười kiêu mị.

- Ủ.

Mang một bộ váy cười đuôi cá, cúp ngực, màu trắng, khuôn mặt được trang điểm kỹ càng, tóc vấn như một thiên thần, đi ra ngoài ai cũng phải ngoái nhìn lại cô, như thần tiên giáng thế.

- Người ta nhìn kìa.

Cô méu mặt khóc than.

- Không sao, không sao. Chúng ta xinh đẹp mà.

Đi ra ngoài, nhóm cô ai nấy đều vỗ tay khen xinh. Khó khăn lắm bộ váy đấy mới di chuyển vào trong cánh đồng được, cánh đồng mọc đầy hoa lau, lại còn còn có ánh nắng mặt trời, không qua gắt vì đã có vài phần bóng cây che bớt.

- Bây giờ mày tạo dáng đi, buồn thảm thiết vào.

Nhật Phương mới nhận ra công việc người mẫu này quá khó khăn. Làm dáng nào cũng bị chê.

- Mặt mày thô quá, buồn nữa đi.

Cô chợt thấy một hình ảnh, một người thanh niên cao lớn cộng thêm một cô gái xinh đẹp đi trên chiếc xe đạp đôi, hình bóng ấy sao quá giống Xuân Trường. Hai người cười nói vui vẻ, đạp xe cùng nhau trông thật hạnh phúc.

- Chắc không phải anh ấy.

Mặc dù, cô tin tưởng anh nhưng hình ảnh thân mật ngọt ngào như thế cô không chịu được.

Cầm váy cười, cô nhẹ nhàng chạy trên cánh đồng, tóc xoắn cùng làn váy cười bay phấp phới trong gió, khuôn mặt buồn thảm như muốn níu giữ một điều gì đó.

- A ...

- Sao thế ?

Xuân Trường vội vàng thắng xe.

- Chân, chân em đau quá. Em bị chuột rút rồi.

Anh vội vàng để xe qua một bên rồi dìu cô xuống, nhẹ nhàng ôn nhu bóp chân cho cô.

- Không khỏe thì về nghỉ.

- Nhưng ...

- Lên anh công.

Lúc nào anh cũng tốt như vậy.

Thanh Vy leo lên lưng anh, mỉm cười. Trong người Nhật Phương như có một dòng điện thoáng qua, chợt khẽ run. Tại sao trong đầu cô luôn xuất hiện hình bóng ngọt ngào vừa này ? Có phải cô đã tưởng tượng quá nhiều rồi. Anh Trường nhất định sẽ không như thế !

Tin tưởng và yêu thương nhau trong tình yêu rồi cuộc cô nhận lại được gì ?

10. Chap 10

Nhật Phương vẫn tiếp tục công việc của mình, sau khi cô mang váy cưới chụp ảnh cô đơn giữa cánh đồng hoang rộng lớn, cô trở lại công việc làm nhiếp ảnh gia.

- Ánh sáng. Ekip trang điểm lại cho người mẫu đi.

Khi bắt đầu công việc, cô hoàn toàn chú tâm tới nó, hai con người trong cuộc sống và trong công việc của cô hoàn toàn khác nhau.

- Á.

Chân cô mắc phải một tảng đá to, thân hình nhỏ bé hoàn toàn ngã xuống.

- Nhật Phương, mày có sao không ?

Diệp Nghi đứng gần đó, thấy cô ngã thì chạy vội tới. Người cô té lên cả một bụi gai, đâm rách cả áo lẫn cánh tay cô.

- Máy ...

Chiếc máy chụp ảnh bị văng ra cách đó không xa, nhưng thật may nó nằm trên bụi cỏ, không hư hại gì nhiều.

- Không sao, lo ày chưa xong đi lo áy.

Tay cô bị gai đâm, chỉ chút vết máu nhỏ, còn mắc cả gai nữa, đau đến rất buốt.

- Tay mày ... đi đi đến bệnh viện.

- Nhưng những chụp chưa xong ?

- Còn có người chụp mà, mày lo ày đi kia.

Diệp Nghi lôi cô ra xe và tìm đường đến bệnh viện. Trong khi cô đang rất đau đớn, những cái gai nhỏ liên tục dính sâu vào. Gần đó, Xuân Trường đang công Thanh Vy đi về khách sạn, hai người cười nói hạnh phúc.

Gấp những cái gai ra, Nhật Phương muốn trào cả nước mắt, nó quá đau hơn cô tưởng. Lúc này, cô cần nghe giọng nói lẫn lời nói vỗ về của anh.

Trong khi bác sĩ đang sát thương và gấp những cái gai li ti ấy ra thì cô lấy điện thoại, vô tình ấn vào số của anh.

- Alo.

Vang đầu dây bên kia là giọng nói ấm áp.

- Anh đang làm gì vậy ?

- Anh đang có chút việc, gọi sau em nhé.

Anh lại bận sao ? Đi chơi mà anh cũng bận sao ? Mắt cô thoáng có nét buồn nhưng chỉ vài giây.

- Anh bận thì thôi ạ, bye anh.

Anh bận đến mức cũng không hỏi thăm cô một câu “ Em đang làm gì đó ” được sao ?

Tay cô được băng bó cẩn thận rồi về nhà, hai ngày nữa mà anh về thấy cái tay cô như vậy chắc chắn sẽ la vì cái tội hậu đậu, mới đi có hai ngày mà bị thương lên bị thương xuống.

Vì tay phải cô bị thương nên cô chả làm được cái gì, ăn tối thì cô chỉ ăn mỳ gói, không vẽ bài được, cô đành nằm dài ra đó xem ti vi. Mặc dù nói coi ti vi nhưng ánh mắt lẫn tâm tư của cô đều đặt ngay cái màn hình điện thoại, nguyên ngày hôm nay cô chẳng chặn được một cuộc gọi nào từ anh cả.

Cô bất giác ngủ quên, rồi màn hình điện thoại bỗng sáng, cô giật mình ngồi dậy.

- Alo.

- Phương hả ? Em đang làm gì đấy ?

Nghe được giọng của anh, cô vui sướng vô cùng.

- Em đang xem phim.

- Em ăn tối gì đấy ?

- Em ăn rất nhiều đồ ngon. Anh đừng lo.

- Ừ thôi coi ti vi rồi ngủ nhé. Bye em.

- Vâng, anh ngủ ngon.

Nghe được giọng anh là cô cảm thấy vui vẻ rồi.

Xuân Trường cúp điện thoại, ánh mắt anh cũng có chút nghỉ ngơi.

- Vy, em ngâm nước ấm xong chưa để anh băng bó lại cho.

- Dạ rồi.

Anh vui vẻ đi đến, ngồi xổm xuống rồi dùng cử chỉ ôn nhu của mình mà băng bó chân bị thương của cô.

- Anh Trường.

- Sao thế ?

- Đợt này về em sẽ kiếm nhà mới.

- Sao vậy ?

- Em thấy sống như thế cũng ngại, không nên làm phiền anh nhiều.

- À, cũng cùng tòa nhà của anh, tầng 12 dưới nhà anh một tầng. còn dư một phòng, không to nhưng cũng vừa đủ, em ở không để anh liên hệ chủ nhà cho.

- Lại là nhờ anh.

Cô chu mỏ nói có chút ngượng ngùng.

- Không sao.

Thanh Vy từ xưa vẫn như thế, vẫn hay ngại ngùng khi nhờ vả người khác. Còn cô, cảm thấy lương tâm mình có chút cắn rứt khi thân thiết với anh như vậy, nhưng tại sao lý trí lẫn con tim cô vẫn làm như thế ? Ngày xưa cô xa anh là vì hoàn cảnh, vì điều kiện ép buộc. 3 năm không gặp, tình cảm sâu xa bỗng trỗi dậy.

Sáng hôm nay, Nhật Phương được Diệp Nghi xin nghỉ vì tay đau, cô ở nhà quyết tâm dọn dẹp để ngày mai anh về.

Cô lau chùi nhà cửa, hết phòng khách rồi tới phòng bếp cứ lần lượt như vậy, cô rất ít khi vào phòng làm việc của anh vì cô nghĩ đó là quyền riêng tư của anh nhưng hôm nay dọn dẹp mà, phá lệ một hôm.

Cô lau chùi văn kiện, máy tính rồi những cái học kéo của anh, khi mở học kéo đầu tiên ra, cô thấy có một cái hộp rất đẹp.

Chỉ là theo tính tò mò của con người, cô mở xem chiếc hộp một chút. Ở trong, có rất nhiều đồ dùng kỉ niệm, nhưng cái đặt chính ngay cái hộp chính là tấm ảnh, là anh và Thanh Vy. Cô gái xinh đẹp dịu hiền mang một chiếc váy noãn trắng, còn anh mang một đồ veston, đứng đối diện nhau, nhìn nhau cười một cách thân mật. Khung cảnh lẫn ánh sáng đều rất đẹp, nhìn ánh mắt hai người nhìn nhau, nhìn nụ cười họ dành cho nhau, lòng cô bỗng có chút nhói đau, trong hộp còn một tờ giấy.

“ Thanh Vy, cô gái anh yêu thương nhất trên đời. Cái ngày anh gặp em, cũng là cái ngày anh nhận ra em chính là thiên thần trong cuộc đời anh. Vy à, cả cuộc đời này bên anh nhé. Anh yêu em ”

Một giọt nước mắt rơi ngay trên khóe mắt cô, cô ngồi hõm xuống sàn, thì ra Thanh Vy và anh từng là người yêu của nhau sao, tại sao anh không nói với cô ?

Nhật Phương có cảm giác nhói đau trong con tim bé nhỏ của mình. khi lật từng tấm hình trong quyển sổ của anh, tìm đâu nhưng tại sao cô cứ nhìn nó thế nhỉ ?

Cô sắp xếp lại chỗ cũ rồi về phòng của mình. Ngồi ngay giường, ánh mắt nhìn ra cửa sổ đang chiếu toàn khung cảnh tấp nập của thành phố, tim cô đau rồi, đau hơn vết thương ngay tay cô nữa.

Cầm điện thoại, cô nhận vào mục “ Trình ghi âm ”. Cô có thói quen như vậy, khi buồn chán cô hay ghi âm lại nó, để sau này cô nghe lại cái cảm xúc buồn chán của ngày hôm đó.

“ Xuân Trường, anh từ xưa tới giờ rất tốt, rất dịu dàng, anh là một người thành công trong cuộc sống, em - Nhật Phương là một cô gái không có gì đặc biệt là bất ngờ yêu anh, yêu anh rất sâu đậm. Nhìn những hành động của anh, con tim em đập rộn ràng nhảy lên vì sung sướng, em cũng chưa bao giờ lừa dối anh, em cũng rất tin tưởng anh. Anh và Thanh Vy là người yêu cũ em cũng không giận mà cũng sẽ không nói gì, nhưng tại sao em có cảm giác nhói đau thế nhỉ ? Hay là do em ích kỉ đúng không ? Được được, em sẽ tin là do em ích kỉ ... Xuân Trường, khi anh không còn yêu em nữa thì anh nói cho em biết nhé được không ? Lúc đó em sẽ âm thầm rời xa anh, không phiền hà anh nữa. Em sẽ không ích kỉ nữa, em sẽ hay không thích suy diễn nữa, vì em tin anh, tin anh lần này nữa thôi nhé ... ”

11. Chap 11

Chiều hôm nay là anh về tới nhà, cô nấu cho anh rất nhiều đồ ăn để sẵn ngay bàn, rồi tranh thủ đi băng bó vết thương cận thận, mang vào một chiếc áo tay dài. Trong khi đợi anh về, cô ngồi xem lại một số tấm hình cô chụp hôm bữa, nhìn chiếc áo cưới, cô luôn ước sẽ được mang một lần với người đàn ông mà mình yêu thương.

Nghe tiếng mở cửa, biết anh đã về, cô chạy ủa ra với trạng thái vui vẻ.

- Anh.

Chữ “ anh ” trong miệng cô phát ra bỗng cứng lại, anh một tay xách đồ, một tay ôm eo Thanh Vy, nhìn cảnh thân mật như thế, tâm tình phụ nữ tất nhiên sẽ khó chịu.

- Thanh Vy bị trật chân rồi, em đỡ cô ấy vào dùm anh.

- Vâng. Sao đi thế nào mà lại thế này ?

Cô đi tới đỡ Thanh Vy, tâm tình có chút loạn lạc.

- Dạ em không cận thận, làm anh Trường không đi chơi được phải chăm sóc cho em suốt. Em cảm giác thật có lỗi.

Thì ra hai ngày anh bận không gọi điện cho cô được vì bận chăm sóc cho Thanh Vy sao ? Tại sao anh lại thay đổi như thế, trong lòng, cô có cảm giác chua xót được dâng lên.

- Em ở đây để anh đi lấy nước ấm nhé.

- Trường, anh mệt rồi nghỉ đi. Em đi lấy cho.

Nhìn cái cảnh anh ôn nhu chăm sóc Vy, cho dù một đứa ngốc nó cũng biết khó chịu,

- Chị, lát em tự đi lấy là được mà.

- Chân em đau, ở đó đi chị đi lấy cho.

Nhật Phương không hề ghen ghét Thanh Vy, nhưng nhìn cảnh hai người ngọt ngào như thế, cô không chịu nổi.

- Nước ấm của em đây.

Cô rất nhanh chóng mang ra một chậu nước ấm.

- Em ngồi đó đi để anh tháo băng ra cho.

- Trường, để em làm.

- Em tay chân hậu đậu. Để anh làm cho yên tâm.

Mặc kệ lời anh nói, cô vẫn ngồi xuống tháo băng ngay chân Thanh Vy ra, khuôn mặt Thanh Vy có chút khó xử. Cô nhẹ nhàng bóp để chân Vy mau lành, cô chưa bao giờ có thói quen bóp chân cho ai như thế này, mà bây giờ vì anh cô phải làm như thế. Lo suy nghĩ, cô vô tình bóp mạnh ngay cái chỗ sưng tấy của Vy.

- A.

Thanh Vy lên tiếng nhưng không to, nhưng cũng đủ để Trường nghe, còn cô giật mình thoát khỏi suy nghĩ sau tiếng la ấy.

- Phương, anh nói để anh làm cho.

Anh đi nhanh tới cô đang ngồi, tay đỡ Phương ngồi dậy để né chỗ cho anh, bàn tay anh dùng lực bình thường, nhưng tay cô đang bị thương, có phần rất tấy, cô đau nhưng không dám nói chỉ sợ anh biết. Nhìn cảnh anh cứ thân mật như vậy, trái tim cô xót xa, anh chưa bao giờ đối như vậy với cô, nhìn anh cô bỗng dưng muốn òa khóc. Cũng đúng thôi, hai người đây từng là người yêu cũ, tình yêu của họ trao cho nhau rất mặn nồng, sâu sắc. Hành động dường như vô tình của anh mà trở thành lưỡi dao rạch dần trong trái tim yếu ớt của cô.

- Xong rồi. À, anh có điện cho chủ nhà rồi, mai họ sẽ đưa em đi xem phòng nhưng chân em đau vậy thôi để dời lại.

- Không đâu, đồ em cũng không nhiều. Chuyển cũng được mà.

- Vy sắp chuyển nhà à ?

Cô giấu cái sự đau xót vào bên trong, bên ngoài vẫn là một bề ngoài đáng yêu.

- Vâng, em sống ở đây hoài. Phiên anh Trường chị ạ.

- Vậy mai em chuyển lại nhà của em luôn nhé.

- Ủ, sao cũng được. Em ăn cơm tối chưa ?

- Rồi. Em để đồ ăn ở trong, em có việc ra ngoài chút đây, có lẽ tối nay em không về.

- Em đi đâu ?

- Em có tiệc ở nhà Diệp Nghi, không sao đâu, anh đừng lo.

- Vậy em đi cẩn thận nhé, có gì điện anh.

- Vâng, thôi chị đi nha Vy.

Cô chỉ cầm một chiếc balo rồi đi, cô có cảm giác nếu như ở trong đây nữa cô không tìm được cảm xúc mà khóc òa lên mất, tại sao anh lại thay đổi như thế ? Là do cô cảm nhận sai hay tình cảm của anh dành cho cô không còn sâu đậm như trước nữa. Cái cảm giác mà nhìn người mình yêu quan tâm chăm sóc cho người khác, cho dù có vị tha đến cỡ nào cũng không thể bỏ qua được. Tại sao cô có cảm giác đau đớn, đau lẫn tinh thần và thể xác ?

Trở về căn nhà cũ, cô quên mất là mình quên mang chìa khóa, tính đi xuống mượn bảo vệ nhưng sức lực cô không chịu nổi nữa, ngồi bệt xuống trước cửa, nước mắt âm thầm rơi.

Cô yêu anh thật lòng, luôn quan tâm chăm sóc anh, điều đó có gì sai sao ? Nước mắt nhạt nhòa trên khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu của cô, chưa bao giờ cô mất niềm tin trong tình yêu như lúc này. Giọt nước mắt cứ thế âm thầm rơi, một giọt nước mắt tượng trưng ột giọt máu đang xót xa trong trái tim bé nhỏ ấy.

- Nhật Phương.

Một giọng nói nhẹ nhàng mà vô cùng quen thuộc. Phú Gia bước từ trong thang máy ra, thấy cô đang ngồi bệt trên sàn mà khóc, anh cảm giác vô cùng xót xa lo lắng. Đi tới chỗ cô, lấy bàn tay có phần thô ráp vuốt mái tóc cô, rồi lau nhẹ từng giọt nước mắt.

- Sao vậy ? Ai ăn hiếp cô à ?

Nhật Phương không trả lời mà cứ khóc òa lên, cái cảm giác ghen tuông trong tình yêu quả thật đau xót hơn cô tưởng tượng.

- Thôi nào, nín đi. Rồi nói rõ cho tôi nghe.

Phú Gia cảm thấy sợ nhất là nước mắt phụ nữ, nhìn cô khóc, không biết tại sao trong lòng anh liên hồi dâng lên niềm đau xót. Đỡ cô dậy, anh phát hiện cánh tay được giấu trong cái áo tay dài không mấy mỏng kia bị băng bó.

- Tay sao thế này ?

- Bị thương.

Cô chẳng khác nào một đứa trẻ, một đứa trẻ luôn tin tưởng vào tình yêu, một đứa trẻ cứ cho rằng mọi điều gì rồi sẽ qua nhưng điều này không thể.

Đưa cô vào nhà, đặt cô ngay ghế sofa, rồi đi lấy nhanh hộp cứu thương.

- Để tôi xem vết thương.

- Không, không cần đâu.

- Băng bó như vậy mà không cần sao ? Để tôi xem.

- Đã nói không cần mà.

- Cứ để vết thương rát bỏng thế mà ngồi khóc sao ?

Nhật Phương im lặng, cởi bỏ chiếc áo sơ mi tay dài khoác ở ngoài, cô mang hai lớp, một chiếc áo sơ mi để che vết thương, còn mang một chiếc áo thun trắng.

Tháo bỏ băng, anh nhíu mày nhìn vết thương.

- Sao thành thế này ?

- Bị té.

- Cái tội không cẩn thận. Sau này đi phải chú ý hơn đấy.

Anh nhẹ nhàng mà chăm sóc vết thương cho cô, nhìn anh cô cảm giác tủi thân, cô cũng có người yêu mà, nhưng mà người yêu cô đang ở nhà quan tâm đến người khác, còn cô phải để một người khác quan tâm.

Cô thật sự mệt mỏi trong tình yêu rồi ! Hoang mang, cô chẳng biết xoay sở thế nào cho tình cảnh sau này.

12. Chap 12

Nhật Phương tâm trạng buồn bã nhìn đến phát tội, cô được anh đưa qua nhà, cận thận nấu cho cô một ít đồ ăn. Anh hỏi cô tại sao khóc cô không trả lời, chỉ nói mình có chuyện buồn. Từ trước tới giờ, anh chưa hề thấy bộ dạng cô khóc, chỉ luôn nhìn thấy bộ dạng tươi cười đáng yêu của cô, đôi khi anh còn tự hỏi rốt cuộc có biết buồn là gì không ? Và đến ngày hôm nay, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô ướt đầm nước mắt thì mới biết rằng bộ dạng cô khóc thật thảm thiết, đau thương hơn so với anh tưởng tượng.

- Anh có nấu cho em một ít đồ ăn.

Cô ngồi ủ rũ trên ghế sofa, cảm giác cô đơn lạc lõng lạ thường. Anh ngồi xuống cạnh cô, bàn tay gỡ những đám tóc rối đang lộn xộn trên khuôn mặt xinh đẹp của cô.

- Em không nói cho anh vì sao em buồn, nhưng không cần biết lý do gì. Anh chỉ cần biết em bây giờ không được khóc nữa, phải cười lên mới đúng tính cách của em.

Rồi anh đứng dậy, bàn tay yếu ớt bỗng nắm lấy tay áo anh.

- Anh từng yêu ai chưa ?

Nhìn xuống cô, anh mỉm cười.

- Có vẻ là rồi.

- Mình phải làm gì khi tình yêu không đến từ hai phía nữa hả anh ?

- Anh nghĩ mình nên buông tay, đừng cố gắng níu kéo mối tình vốn dĩ nên kết thúc từ sớm.

- Ủ em chỉ hỏi vậy thôi.

Nghe cô hỏi vậy, anh cũng thừa biết cô đang buồn chuyện gì, không nói gì thêm anh lặng lẽ bước về phòng, đóng cửa phòng lại, ánh mắt của anh có phần u tối.

Xuân Trường vốn dĩ không hề biết có chuyện gì đang xảy ra với cô nên vẫn bình thường, vẫn tưởng rằng cô đang vui vẻ bên bạn bè của mình.

Sáng sớm hôm sau là ngày rảnh nên anh quyết định đưa Thanh Vy đi xem căn hộ mới, anh tính cách lạnh lùng nhưng vẫn luôn nho nhã với mọi người, điều đó làm nhiều cô gái từng rất si tình với anh.

Còn Phú Gia, bề ngoài không hề lạnh băng như anh, nhưng bên trong lại là một khối sắt cứng rắn không gì lay chuyển được anh, nhưng người đàn ông này từng và đang tiếc nuối rất nhiều về một kỷ niệm với một người con gái làm anh rung động.

- Ông Lưu, bao giờ thì dọn về đây được.

- Căn phòng này mới được trả cơ một tuần nay thôi nên chưa sẵn sàng, dọn dẹp sơ là sẽ ở được thôi, cậu Trường thích thì dọn thẳng ra cũng được, đây là chìa khóa,

- Ủ, cảm ơn ông Lưu.

Vẫn là con người nho nhã xuất chúng - người đàn ông mà cô yêu sâu đậm.

Nhật Phương trở về nhà anh, đứng ngoài cửa, ánh mắt rũ buồn cô đang cố cất giấu nó.

- Vy, anh thuê nhà rồi, dọn dẹp một chút là ở được. Hôm nay anh rảnh, lát anh dọn dùm em.

- Dạ phiền anh quá rồi.

- Không sao.

Nhật Phương vẫn đứng lặng trước cửa cho đến khi cuộc hội thoại kia kết thúc. Rồi cô lặng lẽ bước vào.

- Em về rồi à ?

- Vâng.

- Chị mới về.

Thanh Vy tươi cười nhìn cô. Nhật Phương nhẹ nhàng cười lại rồi đi vào phòng.

* cóc cóc *

- Vào đi.

Cô đang nằm dài trên giường, ánh mắt mệt mỏi không hề muốn chuyển động.

- Em ăn gì chưa ?

Thì ra là anh, cô ậm ừ rồi, nhưng vẫn không muốn nhìn anh.

- Nhìn em rất mệt mỏi, hay là tối qua em thức khuya quá.

- Không sao đâu, em chỉ khó chịu một chút.

Anh đưa tay lên kiểm tra trán cô, rồi mỉm cười với cô một nụ cười thật tươi.

- Ủ, không sao. Thôi anh mang cơm vào đây cho em nhé.

- Thôi thôi không cần đâu, khi nào em đói em sẽ xuống ăn.

Vẫn như thế, vẫn sự ôn nhu nhẹ nhàng muốn làm người khác phát bực, cứ như thứ trái tim cô không hề im lặng mà cứ thổn thức đập vì anh.

- Lát anh dọn nhà, em dọn cùng anh nhé.

Cô có chút lười nhác nhìn anh.

- Em đang mệt.

- Không sao đâu.

Cô muốn bên anh, có vẻ cũng đã lâu cô không hề còn phút giây cạnh anh nữa rồi.

Cô và anh, cả Vy nữa. Ba người bắt đầu dọn dẹp một cách xôn xao, chân Vy còn đau nên chỉ làm những việc nhẹ như lau ghế hay những cái bát cái ly anh mới mua về. Còn cô và anh thì sơn tường và lau nhà, và dọn dẹp lại thành căn nhà khang trang.

- Sao anh không sơn màu trắng ?

- Anh nghĩ màu xanh sẽ nhã nhặn hơn chứ.

- Anh đừng cãi em, em là sinh viên khoa mỹ thuật đấy.

Anh búng nhẹ lên trán cô.

- Thưa em, anh cũng là trưởng phòng thiết kế đấy. Em còn chưa ra trường, đừng nói nhiều.

- Anh ...

Anh ân sủng âu yếm nhìn cô tức giận đến phòng má trợn mắt.

Trong căn phòng, khung cảnh hai người dành nhau, người thì thích sơn lên chỗ này, người thì thích sơn lên chỗ kia, người thì nói này, người thì nói nọ không hề nhường nhau, vang lên những tiếng cười đầy sự sảng khoái.

- Em đưa hộp sơn lại cho anh.

- Không, nếu anh không nói thua em.

- Được rồi, anh thua anh thua.

- Không, anh không thành ý.

Anh cô tình với lên lấy hộp sơn trên tay cô nhưng cô đang chạy mất.

- Đừng giỡn nữa, chúng ta nên làm nhanh, trưa rồi.

- Không, em thích giỡn.

Cô cầm hộp sơn chạy nhảy chỗ này sang chỗ khác để trêu chọc anh. Vô tình hộp sơn ấy đổ toàn bộ lên một người đang cố gắng đi từ ngoài kia vào đây.

Vy bị hộp sơn đánh mạnh trúng người nên ngã xuống, sơn cứ như thế rồi đổ toàn bộ lên người cô.

- Vy, em không sao chứ ?

Anh thấy cảnh tượng như thế thì vội vàng đi tới đỡ Vy dậy.

- Lại là em gây họa.

Chân Vy có vẻ bị nặng hơn, cả người nhỏ nhắn dựa vào người anh, chân yếu ớt đến nỗi không đứng vững.

- Anh đưa em lên phòng thay đồ rồi thay băng vết thương.

Từ nãy giờ, Nhật Phương đứng im lặng thinh thít, ánh mắt có chút hồi lồi nhìn cô, nhìn cảnh tượng ngọt ngào giữa hai người, bàn tay vô thức bấu chặt ngay vạt áo.

- Để em đưa lên cho.

Cô chợt giật mình khi nghe câu cuối cùng của anh.

- Em toàn gây họa, em ở đây đi cho lành.

Nhìn bóng hai người dần khuất xa sau bóng cửa, cô quay đầu lại, trong miệng không ngừng nói nhảm.

- Gì chứ ? Dám nói mình gây họa, mình đâu cố ý đâu, chỉ là người ta vô tình thôi mà, dám nói mình ở đây đi cho lành.

Cô chu mỏ vẻ không hài lòng. Rồi tiếp tục công việc sơn tường của mình.

Rồi chợt khước mắt cô có vài giọt nước mắt. Cô lại thấy lòng mình buồn bã vô cùng.

- Khóc gì chứ là mày sai thôi, im đi. đừng có khóc.

Cô tự nhủ bản thân mình rằng việc này là do mình sai không phải oan ức gì mà phải khóc. Nhưng trong lòng cô lại đau xót vô cùng.

Trong cuộc tình này, người đau khổ nhất không phải là người thứ ba, là người mà nhìn người mình yêu hạnh phúc bên cô gái khác không phải là mình, mà là cô gái đường đường chính chính là bạn gái anh, là người dành cho anh tình cảm cực kỳ sâu đậm, nhưng cái tình yêu giữa anh và cô có vẻ ngày càng mỏng manh, mỏng manh tới mức không thể níu giữ, cô càng đi theo bắt lấy nó thì nó lại càng bay xa, bắt cô đi theo nó đến khi nào không còn sức lực mới thôi, trong cuộc tình này, người thứ ba này không hẳn xấu, thôi thì để nó thuận theo lẽ tự nhiên.

13. Chap 13

Chẳng lẽ tình duyên của chúng ta đến đây sẽ chấm dứt rồi sao ? Bao nhiêu kỷ niệm chúng ta xây dựng bao nhiêu năm qua cũng sẽ tan biến hết sao ? Người nói người yêu em, tại sao trái tim người giờ đây lại thay đổi.

Hôm nay, cô dọn về nhà cũ của mình, thật sự cô không muốn ở nhà anh nữa, cô mệt mỏi rồi, cô không muốn đối diện nó nữa.

- Về rồi sao ?

- Ừ.

Phú Gia xuất hiện đằng sau cô, nhìn cô cười một cách đầy ân tình.

- Để tôi xách dùm cho.

- Cảm ơn nhưng không cần đầu phiền tới anh đâu.

- Đưa đây.

Mặc kệ cô nói gì, anh vẫn ngang ngược lấy cái vali trên tay cô, Phú Gia anh luôn xuất hiện mỗi khi cô cần, luôn giúp đỡ cô, nhìn anh trong mắt không ngừng có một tia rung động.

Xách vali lên lầu, anh tươi cười trở về phòng của mình. Trước khi trở về, anh còn đưa cô hai vé máy bay.

- Cảm đi.

- Gì đây ?

- Đạo này tôi thấy cô hay buồn nên muốn cô đi du lịch thư thái một chút. Đây là hai vé rủ người nào đi cùng đi.

- Tôi. ...

- Yên tâm đi, đây là tôi được tặng, với lại tôi có một mình cầm lấy hai vé thì tiếc. Thôi cô cầm đi.

- Cảm ơn anh.

- Không gì đâu.

Nói xong, anh bước nhanh về phòng mình. Để lại cô ngỡ ngàng cùng hai vé máy bay.

Cô cũng muốn đi để thư giãn đầu óc, cô muốn được ai đó đi cùng. Mỉm cười rồi cô sải bước vào nhà, đây cũng tốt, có thể hàn gắn được tình cảm giữa cô và ai đó.

Cũng hai ngày rồi, cô chưa được gặp anh, chỉ nói vài câu qua loa qua điện thoại. Mặc dù đang rất buồn, nhưng nói cô không nhớ anh là nói dối.

Mãi đến cuối tuần cô mới có thời gian, buổi sáng hôm đó cô đi qua nhà anh để khoe với anh về hai chiếc vé.

Nhấn chuông cửa, rất nhanh có người ra mở cửa.

- Anh ...

Cô nhìn anh, nở một nụ cười tươi như sắc xuân.

- Em đến sao không nói anh.

- Em có chuyện muốn khoe anh.

- Vào nhà đi.

Cô tươi cười bước vào nhà, lúc nào cũng vậy, được gặp anh nhìn anh đối với cô là một niềm hạnh phúc.

Nhưng cái nụ cười đã dần cứng lại khi thấy Thanh Vy ngồi ngay trên phòng khách, mắt còn chăm chú đọc văn kiện.

- Ủa, chị Phương.

- Ủ.

Nụ cười cô cứng dần, nhìn đồng hồ sơ văn kiện trên bàn với nhìn anh còn đang đeo chiếc mắt kiếng cô nhận ra anh đang rất bận, mình đến có làm phiền anh không nhỉ ?

- Đang làm việc sao ?

- Chị thông cảm nhé, công ty em dạo này đang vấn đề sổ sách rối lắm với lại đang có rất nhiều hợp đồng mới.

- Em làm từ sáng tới giờ à ?

- Vâng, em qua đây để hỏi anh Trường vài thứ.

- Ủ.

- Em ngồi chơi đi.

Anh chỉ buông lại cho cô một câu nói lạc lõng rồi quay lại đồng công việc của mình, nhìn hai người bên cạnh nhau, cô chỉ thấy có lẽ mình là người dư chỉ im lặng ngồi lau máy chụp ảnh lâu lâu nhìn qua hai người bằng ánh mắt cô đơn.

Nhìn ra ban công, ánh nắng mặt trời hôm nay đẹp lạ thường, nắng nhàn nhạt không gay gắt, màu vàng nhẹ, bất giác cô đi ra đó, hưởng thụ không khí trong lành để cho tinh thần thư thái nhưng trái tim thì không thể.

Cô đưa máy chụp lấy vài tấm ảnh, bình thường nếu có ngày đẹp như thế này thì cô và anh không ngần ngại mà ra đây hưởng thụ cùng nhau, rồi cùng nhau chụp chung vài tấm ảnh, trao cho những cái ôm nhẹ nhàng hay những cái hôn thoáng qua. Nhưng đó chỉ là ngày trước, còn bây giờ lại khác.

Một lúc lâu sau, cô chợt tỉnh dậy thì nhận ra mình đã ngủ quên một lúc, đây là giường của anh, cô vội vàng đi ra ngoài.

- Chị tỉnh rồi ạ ? Anh Trường mang giấy tờ lên công ty rồi ạ.

Cô vẫn thấy Thanh Vy, mang tạp dề đứng trong bếp nấu ăn, mái tóc dài đen láy buộc gọn sau gáy, đôi mắt to cười thấy nét dịu dàng.

- Ủ.

Cô không biết nói gì ngoài trả lời tỏ vẻ mình đã hiểu. Đi lấy một cốc nước ngay tủ lạnh, nhận thấy tủ lạnh anh có rất nhiều đồ ăn mới mua ở siêu thị về, cô thắc mắc vì bình thường anh rất lười đi siêu thị.

- Đồ ăn trong tủ sao nhiều thế này ?

- À, chẳng qua em đi siêu thị nên mua cho anh ấy luôn, em nhận ra anh ấy rất lười đi mua đồ ăn.

Từng câu, từng chữ của Thanh Vy như lưỡi dao xén vào trái tim bé nhỏ của cô. Đã hai tháng rồi, cô không còn thói quen đi siêu thị mua đồ với anh, hay cùng anh nấu ăn, chụp ảnh hay xem phim. Cũng hai tháng rồi, anh cũng dần không còn giống như trước.

- Dậy rồi sao ?

Anh đứng ngoài cửa, vẫn là khuôn mặt tuấn tú, nụ cười ngọt ngào, thân hình cao to, vẫn là người đàn ông hoàn hảo trong mắt mọi người và người đàn ông quan trọng với cô.

- Em nấu gần xong rồi, em sẽ chuẩn bị dọn bàn ra.

Có lẽ Thanh Vy mới nghe điện thoại xong, dùng ánh mắt bối rối nhìn anh.

- Em về trước đây nhé.

- Sao thế ? Sao không ở lại ăn.

- Mẹ em điện, mẹ em mới lên, đang ở bến xe giờ em ra đón mẹ em.

- Vậy anh đưa em đi.

- Không, không cần đâu ạ. Em đi xe ngoài được rồi.

- Thành phố giờ đông đúc, em ra ngoài không tiện đâu.

Anh chưa nói hết câu, Nhật Phương đi lên nắm lấy cánh tay anh, ánh mắt cô kiềm nén nỗi đau xót.

- Anh ở nhà ăn cơm với em nhé.

Thanh Vy thấy như thế tất nhiên có chút ngại, vội vàng chào hỏi anh rồi rời khỏi. Nhìn Vy, rồi nhìn cô, ánh mắt thể hiện dường như có điều không vui.

- Em sao thế ?

Cô không ngước mặt lên nhìn anh, chỉ cúi đầu, thỏ thẻ nói.

- Cũng đã lâu em chưa được ăn cơm cùng anh.

- Em con nít quá rồi đấy. Thành phố bây giờ kẹt xe đông, Vy đi xe ngoài biết bao giờ mới tới bến, để bác ngoài bến vừa nắng vừa nóng.

- Em ...

- Em đừng quá con nít như vậy, sẽ ảnh hưởng tới người khác đấy.

Nói xong, anh bỏ đi, để bàn tay đang nắm cánh tay lạc lỏng giữa không trung. Cô đứng im, hai tay buông lỏng, cố gắng kiềm nén thương xót vào bên trong, cô gắng ngược lên bằng ánh mắt hết sức bình thường.

Thấy anh đứng ngoài ban công nhìn xuống dưới, ánh mắt đang cố tìm kiếm một ai đó.

- Xuân Trường, anh bớt tốt với người khác một ít được không ?

Anh đứng im, không nói gì, cũng không nhìn cô.

- Xuân Trường, anh có gì giấu em không ?

Nghe câu này, anh quay lại, ánh mắt khó chịu nhìn cô.

- Em nói vậy là sao ?

- Anh nói vậy chắc không còn gì giấu em rồi.

- Em đừng nói nhảm nữa, Vy giờ chắc cũng chưa đón được xe, anh xuống dưới đây.

Anh đi ngang qua cô, cô lại một lần nữa nắm lấy cánh tay anh, trong mắt đã có lệ.

- Sao anh lúc nào cũng có cô ấy ?

- Anh đã nói em đừng con nít nữa được không ? Đừng nhõng nhẽo nữa.

- Trong mắt anh, còn có em không ?

- Nhật Phương, giờ đây em đang ghen tuông đấy sao ? Anh không có thời gian để nói với em, ngày xưa mẹ Vy giúp đỡ anh rất nhiều.

Anh lại bỏ đi, bỏ lại cô cánh tay hụt hẫng, hai hàng nước mắt chạy dài.

- Xuân Trường, rốt cuộc anh có nghĩ tới cảm giác của em không, em biết ... em biết hết rồi, anh và Vy là người yêu cũ, hai người từng yêu nhau rất nhiều. Nhưng em không biết hai người vì lý do gì mà chia tay, em chỉ biết anh đang bên cạnh em, tại sao lại đi quan tâm cô ấy, anh có biết cảm xúc của em thế nào không ? Từ khi cô ấy xuất hiện, anh đã thay đổi dường như rất nhiều, anh luôn quan tâm cô ấy, bên cô ấy rồi trách móc em. Anh thử đặt anh vào tình cảnh của em đi rồi anh sẽ thấy thế nào. Xuân Trường, em mệt mỏi rồi, em yêu đuối rồi, nếu tình yêu này chúng ta không có tương lai, thôi em và anh chia tay đi. Để anh đường đường chính chính bên cô ấy, còn em sẽ không tới làm phiền anh nữa. Anh suy nghĩ đi rồi trả lời em.

Cô bỏ đi, trên khuôn mặt xinh đẹp, nước mắt vỡ òa, cảm giác đau nhức nhối khi nói ra những từ này, đau đến nghẹt thở, tình cảm này dường như đã hết, vậy thì ép buộc hai bên làm gì nữa.

Xuân Trường đứng im, không níu giữ cô lại cũng không chạy theo, anh nghe lời nói của cô, anh dường như chợt tỉnh. Đứng im nhìn khoảng bóng ấy dần khép lại trong thang máy.

14. Chap 14

Xuân Trường ngồi trong phòng làm việc, ánh mắt xa xăm thể hiện nỗi lo sầu vô tận. Anh im lặng ngồi nhìn tấm ảnh của anh và cô trên bàn làm việc, một giọt nước mắt nóng hổi rơi trên khuôn mặt hoàn hảo của anh.

Đúng, anh nhận ra dạo này anh rất ít quan tâm tới cô, hay cộc cằn với cô, anh nhận thấy có vẻ tình cảm của anh dành cho cô ngày càng nhạt. Là anh sai, đúng là anh sai. Tình cảm của anh, anh không thể phân biệt được, anh ngày càng thân mật với Thanh Vy, quan tâm Thanh Vy, bây giờ ... tình cảm của anh dành cho ai ?

Anh càng nhớ rõ câu nói anh nói với Nhật Phương.

“ Em là một cô gái đặc biệt, em đến cứu anh ra khỏi nỗi âu phiền. Nhật Phương, anh cảm ơn em ... Cho dù mai sau thế nào, anh sẽ yêu em, sẽ không rời bỏ em, sẽ không làm em phải tổn thương. Nếu anh có vi phạm những điều nói trên, anh sẽ cố gắng kiểm điểm lại bản thân mình hoặc là rời xa em để em hạnh phúc hơn bên người khác ... ”

“ Đừng, anh đừng nói câu đấy ... ”

Nghĩ tới câu nói đấy, anh lại rơi nước mắt. Là anh, anh không giữ lời hứa được với cô, thời gian qua, sự hời hợt của anh đã làm cô tổn thương sâu sắc.

Nhưng trong đầu anh lại loáng thoáng hình ảnh của Thanh Vy, một mối tình đầu sâu đậm. Xuân Trường, anh là đồ tồi.

Anh coi từng tấm ảnh của Nhật Phương, một nụ cười tươi với đôi mắt to tròn, thân hình trắng có phần mũm mĩm đáng yêu. Lúc nào cũng là cô, là cô tốt với anh, là cô quan tâm anh, là cô luôn xin lỗi anh khi hai người giận nhau, cũng là cô nhận lấy hết nỗi đau thấu buốt ai hiểu được.

Còn Nhật Phương, cô ngồi im lặng trong góc phòng, ánh sáng nhạt nhòa không đủ sáng, cô cảm thấy trái tim mình bây giờ thật đau, đau đến rất buốt, những giọt nước mắt cứ đọng lại ngay mắt không thể nào trào ra được, đau ... đau lắm, ai hiểu được không ?

Vì tình yêu ... hai con người phải đau khổ dằn vặt, phải khóc, phải đau đến nghẹt thở, phải chịu qua một khoảng thời gian tinh thần không ổn định ... đúng đó chính là tình yêu.

Hôm nay, Xuân Trường phải đi làm, vẫn là anh tốt với Thanh Vy, vẫn là anh như thế nhưng tại sao khi ở bên Vy tâm trí anh lại khác.

Anh đã quyết định, mối quan hệ của mình với Vy vốn đã kết thúc lâu lắm rồi, người anh yêu là Nhật Phương, là như thế. Cho nên hôm nay anh cũng phải nói rõ với Thanh Vy rằng cái mối quan hệ mập mờ này chúng ta nên kết thúc.

Thanh Vy ngồi làm việc trong phòng, ánh mắt luôn tập trung cao độ, miệng không ngừng lẩm bẩm một cái gì đó. Nhìn cái hình ảnh ấy, trái tim anh lại bứt rứt muốn nói nhưng thôi, anh lại quay về lại phòng làm việc.

“ Nhật Phương, hôm nay anh sẽ trả lời câu hỏi của em, sau giờ học của em đến căn hộ của anh, anh nghĩ mình đã nghĩ kỹ ... ”

Tin nhắn cô nhận được từ sáng, ánh mắt buồn bã vẫn nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại, mặc àn hình đã tối đi.

5h giờ chiều, cô đứng ngay trước cửa nhà cao tầng nơi có căn hộ của anh. Trái tim không ngừng thấp thỏm lo lắng, lại một lần nữa trái tim cô nghẹn đứng lại khi thấy anh chở Vy đi làm về, hôm nay anh không dùng xe máy của mình mà lại dùng xe hơi, còn tốt bụng mở cửa xe dùm cô ấy.

Nhật Phương vội vàng đứng khuất lại trong một cánh cửa, không để anh nhìn thấy cô. Thấy hai người nhìn nhau cười nói vui vẻ, thì trong thâm tâm của cô đã biết được câu trả lời.

- Thang máy bị hư rồi, phải đi thang bộ thôi.

Thanh Vy biểu môi xinh đẹp nhìn Xuân Trường. Anh mỉm cười rồi ôn nhu nói.

- Chân em đang còn đau đi thang bộ sẽ không tiện.

- Biết làm sao bây giờ. Thôi đi.

Hai người đi vào thang bộ, cô chần chừ quyết định có nên đi theo hay không, tim đau nhưng tại sao chân vẫn cứ tiến.

Đợi hai người đi lên tới rồi cô mới lằng lằng đi theo. Thanh Vy chân mới khởi, đi lâu cao nhất định sẽ không quen, mà lại phải đi tới tận tầng 13, sức người vốn dĩ ai chịu cho nổi.

- A.

Thanh Vy lại té, con người cô ngã nhào vào người anh. Mặc dù chưa lên, nhưng cô nghe tiếng hai người, cô muốn khóc nhưng rất kìm nén, hôm nay nhất định cô sẽ buông tay, đau lắm rồi, cô không chịu nổi nữa rồi.

- Để anh công em.

Một câu nói, chỉ là một câu nói nhưng tại sao nó lại sắc bén lạnh giá đến như vậy, rạch ngang một đường trái tim, mặc cho từng giọt máu nhỏ giọt xuống.

Xuân Trường luôn tự nhủ rằng mình sẽ giúp cô ấy một lần này nữa thôi, chỉ một lần này nữa thôi rồi anh và cô sẽ chấm dứt.

Đi đến tầng 10, anh có vẻ cũng đã mệt, để cô ngồi xuống nghỉ một chút. Nhật Phương biết nếu từ trên lầu tầng anh đang đi nhìn xuống thì sẽ thấy tất cả, mặc cho dù như thế, cô vẫn liêu lĩnh đi theo, cứ nghĩ lâu như vậy chắc hẳn anh đã lên tới nơi.

- Thanh Vy, anh có chuyện muốn nói với em.

- Anh nói đi.

Cô không nhìn anh mà vẫn cúi xuống bóp bóp bàn chân đã đau đông cứng của mình.

- Em quay lại tìm anh đúng không ?

Thanh Vy bỗng ngừng lại hành động, nhìn anh bằng ánh mắt xót xa.

- Anh nói gì ? Em không hiểu.

- Tại sao khi xưa em bỏ anh.

- Em ...

- Em nói đi.

- Vì gia cảnh chúng ta không hợp nhau.

- Em đã nói cho dù thế nào cũng không rời xa anh, tại sao lại nói vì gia cảnh.

- Em ... em ...

- Nói đi.

Anh bỗng xoay người cô nhìn thẳng vào mắt anh. Trong mắt Thanh Vy, rốt cuộc cũng đã có lệ.

- Là vì mẹ anh đến gặp em nói rằng hai chúng ta không hợp, anh phải đi du học em nên từ bỏ anh.

- Em ... em nói sao ?

- Anh không hiểu tình cảnh của em lúc đó sao, thống khổ biết dường nào.

- Sao em không nói cho anh biết.

- Em không muốn vì em anh sẽ phá hủy cả tương lai.

Nói đến đây, cô khóc òa, xót xa vô cùng.

- Em đến thành phố này, vô tình gặp lại anh, anh biết em hạnh phúc đến cỡ nào không ? Ngày xưa bỏ anh, là do em nên khi nhìn anh em rất ngại. Nhìn anh thành công, nhìn anh hạnh phúc, trong lòng em vẫn luôn chúc phúc cho anh, mặc dù rất đau khổ.

Xuân Trường nhìn Vy, trái tim liên hồi quặn thắt.

- Thanh Vy.

- Em xin lỗi, là em sai, là em không tốt.

Trái tim anh rất cuộc đã hiểu câu trả lời năm xưa, tình cảm anh bỗng dạt dào ùa về.

- Nếu anh nói em làm phiền anh, thì em sẽ rời xa anh, để anh được hạnh phúc.

- Thanh Vy à.

Anh không biết nói từ nào hơn ngoài kêu tên cô trong vô vọng.

- Cho em nói lời tạm biệt với anh được không ?

Chưa nói xong, Thanh Vy chồm người lên hôn lấy môi anh, cái cảm xúc này đã rất lâu hai người dường như đã quên mất. Anh không chống cự, để mặc như vậy. Anh đâu biết ở dưới lầu có một người nhìn cảnh tượng ấy mà tan nát trái tim.

Nhật Phương tưởng hai người bọn họ đã lên tới nơi, nhưng không ngờ vừa bước lên cầu thang tầng 10 thì lại thấy cảnh tượng như thế, cô lùi lại, nước mắt ào rơi, cô vô tình làm rớt cái túi màu vẽ trên tay.

* Bốp *... Tiếng động đó đã làm phá vỡ khung cảnh yên tĩnh.

Anh và Vy giật mình nhìn sang thì thấy Nhật Phương, nước mắt nhạt nhòa, đôi môi xinh không ngừng run rẩy.

Nhật Phương bỏ chạy trong vô thức, đôi chân cô dường như mềm nhũn mà cô vẫn muốn chạy.

- Phương, Phương ...

Anh sau một hồi mới nhận ra, chạy theo cô còn không quên kèm theo lời dặn.

- Ở đây đợi anh.

Nhật Phương bất chấp tất cả bỏ chạy trong vô thức, không cần biết cầu thang hay đường thẳng, cứ như thế mà chạy. Rốt cuộc cũng bị vấp chân té, nhanh chóng đứng dậy trong sự đau đớn không nói nên lời.

- Em chạy như thế ngã sao.

Anh nhanh chóng chụp lấy tay cô, quá to.

- Buông ra.

Cô hất tay anh, đôi mắt xinh đẹp dăm lệ nhìn anh.

- Anh nhắn tin cho tôi đến để nói kết quả, không cần anh cho tôi coi như thế này đâu.

- Phương em hiểu lầm rồi.

- Hiểu lầm ? Em hiểu lầm sao. Em không cần biết đúng hay sai, em chỉ cần biết em mệt mỏi rồi, chúng ta chia tay.

Lời nói tuôn ra trong những giọt nước mắt đắng cay.

- Phương, đó chỉ là nụ hôn từ biệt.

- Tôi mệt mỏi rồi, trái tim tôi mệt rồi. Tôi không yêu anh nữa, anh đi mà bên cô ta. Chúng ta chia tay.

Cô bỏ đi, anh giữ lại, cô hất mạnh một cái, trúng mặt anh dường như làm cho anh chợt tỉnh. Ngày hôm đó là những ngày hè, có mưa. Mưa rất to, thay cho nỗi đau lòng xót xa của cô gái.

15. Chap 15

Tình yêu là gì ? Tại sao cái cảm giác đó nó làm cho người khác thống khổ đến như thế, trái tim đau đến nghẹt thở, cho dù khóc, khóc nhiều đến mấy cũng không thể nào xoa dịu.

Anh biết không ? Thà anh im lặng và chỉ nói thầm với em một câu rằng chúng ta không hợp thì hai chúng ta có vẻ sẽ im lặng và rời khỏi cuộc đời nhau. Nhưng tại sao, anh lại làm như thế, anh phản bội trước mặt em, nhìn cảnh tượng đó ... anh biết, em đau lắm không ?

Hôm qua, cô dừng cảm nói lời chia tay với anh, miệng thì nói, nhưng trái tim thì đau buốt nhói. Thành phố mới có những cơn mưa đổ xuống, bầu trời con đang u ám xám xịt, còn cô ... ngồi trong căn phòng, không bật đèn, dựa đầu vào tấm kính tầng 21, quan sát thành phố ... hoài niệm về những kỷ niệm đã qua.

Châu Nhật Phương - là con gái là một gia đình khá giả ở thành phố, từ nhỏ sống trong nhung lụa, nên cô rất thông minh và có phần lười biếng.

Cô gặp anh vào lần đầu tiên thì cũng không có gì đặc biệt, họ gặp nhau lần đầu tiên là ở một quán cafe có phong cách cổ điển. Xuân Trường, một anh chàng lạnh lùng và luôn u tối với cái quá khứ tình yêu của mình. Anh hay có thói quen đi cafe, nghe nhạc vĩ cầm không lời và đọc sách.

- Quý khách uống gì ạ ?

- Một ly cafe đen.

- Vâng, xin quý khách chờ một chút.

Anh không nhìn cô, theo thói quen vẫn chăm chú vào cuốn sách và gọi món uống hằng ngày của mình.

- A ... xin lỗi quý khách.

Nhật Phương cúi đầu xin lỗi rồi rít, nghe có tiếng ồn ào, anh ngược mắt lên nhìn sơ cảnh tượng ấy, nhưng vội vàng quay lại cuốn sách của mình.

- Quý khách.

Bây giờ mới đúng là kêu anh. Anh ngược lên nhìn bằng ánh mắt hờ hững.

- Ly cafe đen của quý khách tôi mới lỡ làm đổ, quý khách vui lòng chờ một tý được không ?

- Ừ.

Rất nhanh chóng, một lát sau ly cafe đen được mang ra. Nhìn cô nhân viên có vẻ rất lí lắc, anh nhăn mày một chút rồi nói.

- Để tôi lấy. Tôi sợ cô sẽ làm đổ lần nữa mất.

- Vâng.

Nhật Phương nở một nụ cười tươi kèm theo chiếc răng khểnh xinh xắn của mình. Anh vẫn như thế, vẫn tiếp tục vào cuốn sách của mình.

- Diệp Nghi, mày làm sao vậy ?

Cô thấy cô bạn ủ rũ từ ngoài cửa vào, mắt đã hoen đỏ, Nhật Phương không ngừng lo lắng. Ngồi xuống ghế, Nhật Phương luôn miệng hỏi thăm.

- Mày bị làm sao ?

Rốt cô gái tên Diệp Nghi ấy òa khóc, cô bối rối an ủi, nhìn bằng ánh mắt xót xa.

- Tao với anh ấy ... bây giờ phải làm sao ?

- À, thì ra là anh ta. Nghi à, tao nói với mày bao nhiêu lần rồi, mày với anh ta chia tay cũng đã lâu, tại sao mày cứ tiếc nuối quá khứ như thế, mày mở lòng đi, còn nhiều người tốt hơn anh ta.

- Tao ... tao làm không được.

- Nghi, tao xin mày đừng có ngu ngốc như vậy được không ? Anh ta bỏ mày trước, là anh ta hết yêu mày rồi. Mày đừng níu kéo nữa, chỉ làm khổ bản thân thôi.

Vừa tức vừa bực, cô hết sức khuyên can người bạn của mình. Còn anh, mặc dù ánh mắt đang nhìn cuốn sách nhưng tâm tư lẫn cả tình cảm đều đặt lên hết lời nói của cô gái kia, anh chợt nhớ đến cái quá khứ xa vời của mình.

Đang ngồi nói chuyện với bạn mình thì có người vào, cô vội vàng đứng dậy thay vào đó là một nét tươi trên khuôn mặt.

- Kính chào quý khách.

Anh nhìn cô, có lẽ lời nói của cô gái này đã làm cho anh vài phần suy nghĩ lại.

Vẫn như thế hằng ngày anh vẫn tới đây nhưng không còn thấy cô nữa mà là cô gái khóc lóc hôm bữa, có lẽ cô ấy chỉ đi làm thế một ngày. Mặc dù không quen cô, nhưng thâm tâm anh tại sao lại muốn gặp lại cô gái này một lần nữa.

Một tuần sau, trên một chuyến máy bay công tác, anh ngồi cạnh một cô gái, mặt mũi thì anh không thấy rõ, chỉ biết cô gái này ngủ hay dựa vào bên chỗ anh, có vẻ rất phiền.

Một hồi lâu sao, cô gái này thức dậy, anh giật mình là cô gái mình đang cố tình muốn gặp lại ở quán cafe bấy lâu nay, khóe môi anh chợt mỉm cười.

Đến giờ ăn, họ phát cho anh một ly nước cam và cô là một ly nước táo, cô gái này khác bình thường, khi ăn và khi ngủ có vẻ là khác hẳn so với người bình thường.

Anh không uống nước, căn bản anh không thích uống nước nhiều vị ngọt.

- Anh ...

Cô kêu khẽ.

- Sao ?

- Anh có thể đổi cho tôi ly nước của anh được không, thật sự tôi không thích hương táo một chút nào.

Cô liền nhìn anh nở một nụ cười tươi, cũng lại là chiếc răng khểnh làm người khác xao xuyến.

- Được.

Cầm được ly nước, cô hạnh phúc quay sang chỗ của mình. Anh nhìn cô, lại mỉm cười.

Ăn xong, anh cố tình bắt chuyện với cô.

- Cô ở đâu.

- Tôi ở thành phố A.

- Tôi cũng sống ở đây.

- Woa, tôi gặp được người cùng thành phố ở đây rồi. À, anh tên gì ?

- Tôi tên Trường.

- Tôi tên Phương, là sinh viên của trường đại học kiến trúc.

Hai người trên xe họ rất vui vẻ nói chuyện với nhau, cô nói chuyện rất có duyên, rất sâu sắc, lần đầu tiên nói chuyện với một người khác giới mà anh có cảm giác hạnh phúc đến như vậy.

Xuống máy bay, mỗi người rẽ một hướng.

- Trường, anh có thể cho tôi mượn điện thoại của anh gọi cho người nhà được không ? Điện thoại tôi hết pin rồi.

- Được. À, cho tôi xin số điện thoại luôn được không ? Chúng ta sẽ hẹn nhau đi uống cafe, vì tôi rất vui có một người bạn mới.

- Ok.

Cô nhanh chóng gọi điện và cảm ơn anh, khi cô quay lưng đi anh có cảm giác hơi tiếc nuối.

Rất nhanh chóng, trong thời gian đó hai người họ làm quen với nhau rất nhanh, thường xuyên hẹn nhau đi ăn, đi cafe, hay đi dạo hoặc xem phim. Không biết từ khi nào, tình cảm của hai người họ rất tốt đẹp, cho đến một ngày. Trường chỉ buông lỏng một câu duy nhất.

- Phương, em làm bạn gái anh nhé.

Lúc đó cô đã chửi thề trong bụng là đồ khô khan, đến cả tỏ tình mà không biết lãng mạn là gì ?

Sau một tháng cô dần đo suy nghĩ để làm giá, cô đã quyết định nhận lời anh. Và hai người họ bắt đầu yêu đương, rất bình thường như bao người khác.

Anh làm việc bận nhưng rất biết chăm sóc cô, cô luôn tỏ ra thờ ơ với anh nhưng trong lòng lại đặc biệt quan tâm, còn anh - người đàn ông ấm áp và tốt bụng, luôn ôn nhu nhẹ nhàng với cô.

- Hôm nay, mình đi xem phim nhé.

Anh liền nhắn tin cho cô từ khi xuống máy bay sau hai tuần công tác dài đằng đẳng.

- Được.

- Anh sẽ tới rước em, 7h nhé.

Tối hôm đó, hai người họ đi xem phim, xem một bộ phim hành động và như thường lệ, cô dựa vào vai anh và ngủ đi. Đó là một trong những điều đặc biệt ở cô, thích đi coi phim nhưng toàn coi được mấy đoạn đầu rồi ngủ đi mất.

Cô cũng hay lên nhà anh, giúp anh đi siêu thị, từ khi có cô hay viếng thăm nên nhà anh rất nhanh chóng đã trở nên đầy màu sắc.

- Em cầm thẻ của anh rồi đi mua.

- Không, em có mà.

- Không, anh nói cầm là cầm.

- Em sẽ xài hết luôn cho nghèo.

- Anh nghèo thì em sẽ nuôi anh.

- Không, em sẽ đá anh đi nơi khác.

- Em dám.

- Em không có gì mà không dám cả.

Cuộc sống yêu đương của hai người họ là vậy, bình thường - rất bình thường, không đặc biệt cũng không nổi tiếng, đơn giản nhưng làm cho con người hạnh phúc vô cùng.

Cô còn nhớ những cái hôn ngọt ngào anh hay trao cho cô, lúc đó cô chỉ biết đỏ mặt và chui rúc vào trong ngực anh. Anh cười phá lên và chọc cô, khiến cô tức giận đến đen cả mặt.

Hay những trò nghịch phá của cô làm anh điên đến phát tiết, lúc đó anh tức giận đến nổi mà phải nhéo cô mấy cái vì cách tội nghịch dai.

Cô nhớ có lần cô chơi đại vào máy tính của anh, không hiểu sao mà màn hình tự nhiên tối bụt lại, cô biết chắc chắn có chuyện gì rồi, lặng lẳng gấp máy tính lại rồi tẩu thoát nhưng cũng bị anh điều tra ra được, hậu quả là cô bị anh phạt là phải hát anh nghe lần 5 bài liên, mặc dù giọng hát của cô phải được nói là dở tệ.

Đúng, đó là những quá khứ hồi tưởng, giọt nước mắt rơi trên khuôn mặt xinh đẹp kia, cô không bao giờ dám nghĩ tới cái ngày mà cô và anh phải chia tay. Nhưng, rốt cục nó cũng tới, phải chia tay với một người mình đang yêu sâu đậm, cái cảm giác đó ... thật khó tả !

Rồi cô nghĩ đến cuộc sống sau này sẽ không có anh, nó chắc chắn sẽ rất khó khăn. Tại sao mọi chuyện lại đến nhanh như vậy, nhanh đến mức cô không thích ứng được ?

16. Chap 16 (Hoàn)

Một ngày u ám tiếp tục đến, Nhật Phương đã hai ngày nay đã không hề ra khỏi nhà, đôi mắt xinh đẹp ủ rũ đáng thương. Cái cảm giác mà bị người khác phản bội, thật sự nó quá đau, đau đến nỗi cô không thở được.

Cũng đã hai ngày nay, tâm tư Xuân Trường rối loạn vô cùng, anh vẫn ngồi im trong bàn làm việc, giọt nước mắt cứ đọng lại trên khuôn mặt của anh.

Cuộc tình này đã kết thúc rồi sao ? Kết thúc trong sự tiếc nuối của hai người, hai người đã yêu nhau nhiều như vậy tại sao lại kết thúc ? Tất cả là do anh, là do anh không biết phân biệt tình cảm của mình để bây giờ xa nhau rồi lại tiếc nuối.

Phú Gia đứng trước cửa cô nhấn chuông, lâu lâu lại gõ cửa, hai ngày nay không thấy cô, tâm tư anh rối bời.

Đôi mắt to tròn đã bị sưng hốc, cô bất đắc dĩ lắm mới ra mở cửa. Mái tóc dài tới vai đã bị xõa tung, che đi khuôn mặt xinh đẹp.

- Nhật Phương, em có chuyện gì sao ?

Nhìn cô, tâm trạng anh lại cực kỳ lo lắng, nhìn bộ dạng thất thần của cô, tâm tư anh lại càng lo âu.

Cô không trả lời, chỉ quay người rồi đi vào trong nhà, anh vội vàng đóng cửa, đi sau cô, cô ngồi vào chiếc ghế sofa, ủ rũ như bình thường.

- Em khóc sao ?

Anh vuốt mái tóc mượt, đôi mắt đã rung động xót xa khi nhìn thấy cô. Anh còn đang mặc nguyên bộ đồ vest, đến cả xấp tài liệu anh còn chưa kịp cất.

- Phương à, em nói cho anh biết đi thật ra em có chuyện gì ?

Nhìn cô như thế này anh thật sự không sống nổi mất.

- Em chia tay rồi.

Một giọt nước mắt long lanh nóng hổi vội rớt lên mu bàn tay đang vuốt mặt cô. Anh giật mình nhìn cô, anh biết cô có người yêu, anh còn biết cô yêu người kia rất nhiều nhưng anh không biết người yêu cô là ai ? Là người nào mà có thể cô thống khổ đến như thế ? Nhưng vài phần, anh cũng không muốn biết. Anh sợ không bình tĩnh mà đâm cho anh ta vài cái.

Anh im lặng nhìn cô, cô ngày càng khóc càng to, lúc này cô quá cô đơn, cần một người bên cạnh để sẻ chia.

- Nói đi, khóc đi. Nếu em cần anh sẵn sàng ngồi đây, sẵn sàng bên cạnh em.

Cô gục mặt vào người Phú Gia, nức nhen liên hồi.

- Nếu ngày hôm ấy, em không yêu anh ấy thì có vẻ kết quả sẽ khác ?

- Tình yêu mà, sao mà biết trước được chứ. Nếu như thế, trên thế giới này chắc chắn sẽ không có người đau khổ.

- Nếu ngày hôm ấy, em không gặp anh ấy, thì có vẻ hôm nay sẽ khác ? Nếu ngày hôm ấy, em không đi theo anh ấy thì có vẻ hôm nay sẽ khác.

- Phương ...

- Anh ấy là người yêu đầu tiên của em, là người em yêu rất nhiều, anh ấy vội đến quan tâm em, cho em cảm thấy cuộc sống này thực rất thoải mái rồi anh ấy từ bỏ.

Anh im lặng, chỉ nghe những lời cô nói đau đến tận tâm can.

- Em biết, em với anh ấy không hề có cùng một sở thích, em và anh ấy có hai cuộc sống không hề liên quan tới nhau, nhưng vì anh ấy em đã thay đổi rất nhiều.

Cô bật ra, nhìn anh bằng ánh mắt đầm đìa lệ.

- Anh có biết cái cảm giác bị phản bội nó thống khổ đến cỡ nào không ? Đau, đau tới mức nó làm em nghẹn ngào.

Anh nhìn cô thật lâu, hít một hơi dài rồi nói.

- Nếu ngày hôm ấy, anh giữ em lại thì hôm nay sẽ khác.

Nghe câu nói ấy, tâm tư cô bất chợt khó hiểu.

- Nếu cái ngày tổng kết cuối năm học, anh đi tới em và giữ em nói rằng anh thích em, thì có vẻ hôm nay em và anh sẽ có một cái kết cục khác.

Nhật Phương không khóc ra tiếng nữa, chỉ im lặng nhìn anh, đôi mắt vẫn lệ ướt tràn mi.

- Anh biết em thích anh, em thích anh từ khi em mới vào trường, thực ra nhìn bộ dạng ngây ngô của em, nhìn nụ cười tươi của em anh thật sự rất vui.

Đúng, cô thích anh từ khi cô mới bước chân vào trường, Diên Vỹ Phú Gia - một anh chàng đặc biệt, được bao nữ sinh ái mộ. Trong đó, cô là đầu danh sách. Cô ấn tượng đầu tiên là ngoại hình anh ta quá xuất sắc, đi đến đâu đều là trung tâm chú ý, thứ hai cô quá ấn tượng với tên của anh ta, Diên Vỹ Phú Gia.

- Anh biết sao ?

- Đúng, tất nhiên anh biết, em hay đi theo anh lên sân thượng, hay những món quà em tặng cho anh, hay những cái " vô tình " gặp mặt nhau.

Cô không nói nữa, vẫn im lặng, nước mắt vẫn rơi nhưng không nhiều.

- Anh thấy em hay cười, nụ cười em rất xinh, em có răng khểnh. Thú thật mỗi lần em cười, anh đều thấy bản thân mình thật ảm áp.

Anh lấy hết dũng khí để nói ra, anh tưởng bí mật này anh sẽ mãi giấu, nhưng nhìn cô như thế, anh quá đau lòng.

- Nhật Phương có nghĩa là đóa hoa của mặt trời, mặt trời thì lúc nào cũng tỏa sáng, em biết mỗi khi em khóc, anh rất đau lòng.

Thì ra tâm tư hai người này thật giống nhau - nếu như ngày hôm ấy, cô cứ mặt dày theo đuổi anh, mà anh dũng cảm nói giữ cô lại thì hôm nay sẽ khác.

- Đừng khóc, một khi em chấp nhận buông tay thì em phải mạnh mẽ, em phải cố gắng để đối phương thấy em vẫn sống tốt khi không có anh ta.

Giọng nói Nhật Phương vẫn lảng vảng bên tai anh, thật ra nó đang phát từ laptop. Vừa nãy, anh nhớ cô đến mức mà đi vào căn phòng mà cô từng ở, nhìn đồ vật vẫn không thay đổi, vẫn có những cái khung ảnh để ngay bàn, vẫn là theo sự sắp xếp của cô, vẫn bình thường không thay đổi. Anh vô tình thấy cô một quyển album cô để ngay giá treo sách, thì ra cô rất hay coi quyển album này, kèm theo có một chiếc túi nhỏ xinh xắn ở trong để một USB. Cắm vào laptop, coi những cái video mà anh với cô thời còn mặn nồng, nhìn nụ cười anh thật sự muốn giết chính mình. Có một tệp âm thanh, ghi lại những câu nói, nhưng cái câu mà anh thấu tận nhất.

“ ... Xuân Trường, khi anh không còn yêu em nữa thì anh nói cho em biết nhé được không ? Lúc đó em sẽ âm thầm rời xa anh, không phiền anh nữa. Em không ích kỷ nữa, em sẽ hay không thích suy diễn nữa, vì em tin anh, tin anh lần này nữa thôi nhé ... ”

Nó cứ xuất hiện trong đầu anh, là anh, là anh đã làm cô quá đau khổ, là anh đã làm cô tuyệt vọng, là anh đã phản bội cô, anh là người sai.

Xuân Trường vội vàng rời khỏi nhà, anh chạy, chạy rất nhanh, vừa chạy trên mặt anh lại xuất hiện vài giọt nước mắt.

Đứng trước nhà cô, anh chần chừ quyết định bấm chuông hay không ? Anh muốn gặp cô, anh sẽ phát điên lên mà không được gặp cô.

Nghe tiếng cửa, để cô ở đó, Phú Gia đi ra mở cửa.

- Phó chủ tịch.

Xuân Trường sững người khi thấy Phú Gia, và Phú Gia cũng vậy, nhìn bộ dạng anh, Phú Gia cũng đã hiểu, hóa ra người đàn ông mà Nhật Phương đang thống khổ bên trong là vị giám đốc tài hoa này.

- Tại sao Phó chủ tịch lại ở đây ?

Nghe giọng anh, cô hoang mang, cô chần chừ không biết sẽ nên đối diện hay không ? Nhưng đôi chân cứ đi lên, nhìn anh bằng mắt đầy giận dữ.

- Anh về đi, Phú Gia ở đâu là chuyện của anh ấy, không cần anh bận tâm.

- Nhật Phương, anh có chuyện muốn nói với em.

- Tôi không còn gì để nói với anh cả.

Nói ra những lời này, tất nhiên trái tim cô đau như cắt.

- Hai người ở đây đi, anh về trước.

Nhận thấy mình đứng đây là dư thừa, anh quyết định rời phòng. Nhật Phương cảm thấy hoang mang vô cùng, cô sợ đối diện với anh, cô sẽ khóc mất.

- Nhật Phương, anh sẽ không giải thích chuyện hôm bữa, nhưng em nghe anh nói một lần này thôi.

- Được, nói xong mời anh về cho.

Trái tim cô lạnh rồi, bị rạch quá nhiều đường nó dường như trở nên vô cảm.

- Nhật Phương, cho anh nói lời xin lỗi. Là anh ... là anh sai.

Cô cúi đầu, nghe những lời anh nói mà kiềm nén nước mắt.

- Anh đã nói với em, khi anh làm em tổn thương anh sẽ rời xa em để em hạnh phúc bên người mới. Đúng, tình yêu chúng ta nên kết thúc, vốn dĩ nó đã không có tương lai.

- Anh tưởng lời xin lỗi của anh có thể xóa bỏ được vết tổn thương trong tôi sao ?

- Nhật Phương, anh sẽ rời xa em. Ở bên anh, em sẽ còn tổn thương, nhìn em như thế, anh thật sự đau xót. Tình yêu gần 4 năm của chúng ta, sẽ kết thúc tại đây. Em hạnh phúc.

Nói dứt lời anh quay lưng bước đi, cùng lúc đó giọt nước mắt trên khuôn mặt của hai người cùng rớt. Tình yêu của họ đã kết thúc, bao nhiêu kỷ niệm năm đó đã kết thúc, rất nhanh rất buồn. Họ yêu nhau rất nhiều, yêu nhau rất sâu đậm, họ dường như coi đối phương là tất cả, vậy mà vì một cảm xúc nhất thời mà đánh mất nhau, tiếc nuối trong vô vọng.

Không phải tình yêu nào cũng đẹp, tình đẹp nhất là khi còn dang dở, họ sẽ mãi nhớ về nhau, cái thời từng yêu nhau say đắm, cô và anh sẽ đem cái kỷ niệm ấy chôn cất vào quá khứ, là vết thương sẽ trường tồn mãi theo thời gian. Bây giờ, họ chỉ âm thầm chúc nhau hai từ “ hạnh phúc ”.

* Tình yêu của em, anh đã xa rồi,

Bỏ lại em đây, trăm ngày câm lặng.
Anh chỉ nói rằng Anh không ở lại
Vì chẳng thể nào đáp lại tình em
Câu nói ấy em vẫn hằng nghe
Nhưng không thể nào mà em diễn nổi
Một màn kịch rất dối yêu thương.
Anh cho em hôn bên sự phôi bày,
Hay đã lừa tôi trong sự bội bạc.
Sao em có thể nghi ngờ ai?
Khi nghĩ rằng mình đã chọn gì tốt nhất
Đến tận khi nỗi buồn đau vô tận
Gặm nhấm mình em mới nuôi tiếc thôi
Nhưng em vẫn chẳng hề căm giận
Cũng chẳng bao giờ quên nổi được anh
Cũng giống anh thôi
Đi rồi không hẹn ngày quay lại.
Sao tôi có thể rời xa em trong phần đời còn lại
Chuỗi tháng ngày tươi đẹp vẫn cô đơn
Cổ lí giải vì sao hoài hối tiếc
Khi chẳng mấy lòng căm giận anh chút nào
Vì em chẳng khi nào quên được
Khi một người một lần tôi từng gặp.... *

17. Ngoại Truyện

8 năm sau.

Khoảng thời gian dài ấy, cảnh vật thay đổi, lòng người thay đổi. Còn rất nhiều người mãi ôm cái hoài niệm cũ kỹ ấy không buông, còn cô - xót xa trong quá khứ, nhưng bây giờ cô rất hạnh phúc, mặc dù tổn thương trong tim mãi mãi trường tồn theo thời gian.

Sau khi chia tay, cô đã chuyển nhà lẫn số điện thoại, mặc dù có rất nhiều người nói cô làm vậy để làm gì nhưng cô cứ kiên quyết rằng cô sẽ làm một con người mới, một cuộc sống mới lại từ đầu.

Sau 8 năm, mọi người tất nhiên sẽ thay đổi, thay đổi rất nhiều. Nhật Phương từ một cô gái hồn nhiên, chân thực trong cuộc sống trở thành một cô gái diễm đạm, rụt rè trong tình yêu. Bây giờ cô đã trở thành nhân viên thiết kế của một tập đoàn lớn, và cô có làm thêm trong nhóm cùng với Diệp Nghi mở thành một studio chụp ảnh có tiếng.

Thời gian trôi nhanh thật, năm nay cô đã gần tròn 30 và là một người phụ nữ thành công.

Thành phố vẫn vậy, không khí nóng nực có phần oi bức nhưng may mắn vẫn còn những làn gió thoáng qua.

À, 8 năm rồi cô không gặp Xuân Trường. bây giờ anh thế nào ? Có thành công hay không ? Hoặc chắc anh đang rất hạnh phúc. Những suy nghĩ đó hay xuất hiện trong đầu của cô, nhưng rất nhanh cô đã xóa tan nó.

Nhật Phương - mang một cái quần jean sẫm màu, chiếc áo sơ mi tay dài xinh xắn và đôi giày ba ta năng động, chỉ có phần mái tóc chỉ khác đi một ít, hoàn toàn giống xưa. Người ta hay ghẹo cô rằng là gái 30 nhưng mang đồ cứ như gái 25, chồng cô nghe như thế mặt hoàn toàn xám xịt, còn cô ngồi cười ngắc nghễ.

Đang đi dạo trên phố, trời sang thu rồi, lá cây rụng đi rất nhiều, xào xạc nghe thật rộn ràng, cô cầm máy chụp ảnh coi đi coi lại những tấm ảnh mình vừa chụp, khoe miệng không ngừng nở nụ cười xinh. Con đường này đối với cô nó mang rất nhiều kỷ niệm.

Cô đang đợi ai đó, đúng cô đang đợi ai đó, nhìn xung quanh cảnh vật, cô không ngừng mỉm cười và cố gắng tận hưởng cái không khí ấy. Nơi đây rất nhiều cây xanh, không khí trong lành.

Nụ cười trên khóe môi cô bỗng nhưng cứng ngắc, hơi thở dồn dập, mắt cô đã hóa mờ trong đầu lảm nhảm một câu.

“ Không, không phải ... ”

Nhưng cái suy nghĩ đã đứng lại khi cô thấy người đối diện, hơi thở cô ngày càng dồn dập nhưng khuôn mặt cô đang rất cố gắng tỏ vẻ hết sức bình thường.

Là anh - Xuân Trường !

Anh đang nắm tay Thanh Vy, mái tóc của anh đã được tết gọn gàng, một bộ đồ đơn giản, đối với khi xưa anh rất khác, khác đến nỗi cô không nhận ra.

Nhật Phương không thể nào bước đi được nữa, đôi chân cô rất cứng ngắc, ba người họ đứng đối diện nhau, nhìn nhau bằng ánh mắt không ai thấu hiểu được.

Xuân Trường nhìn cô, ánh mắt anh lại có chút rung động, hình bóng của cô lại ào về trong tâm trí anh, mặc dù anh đã quên nó trong suốt 8 năm qua và dường như coi rằng, cuộc sống của anh không có cô nó tiếp tục quay về quỹ đạo bình thường, không lộn xộn nữa.

Ba người nhìn nhau, không cười, không nói chỉ đứng nhìn nhau. Hình như ba người họ đang cố gắng hoài niệm về một cái kỷ niệm xa vời nào đấy.

Cô gặp lại anh sau 8 năm, cảm xúc cô rất rối bời nhưng ánh mắt kiên định rất rõ ràng, anh chỉ là người yêu cũ, là người tạo ra cái vết thương sâu sắc trong trái tim cô.

Còn anh nhìn cô - cái con người mà làm anh ân hận suốt một đời, sau thời gian dài đó, có vẻ cô sống rất tốt, rất cuộc ước nguyện được nhìn thấy cô một lần cũng đã được thực hiện.

Cô nhìn anh, chỉ nhìn anh rồi nhìn xuống cái nắm tay của hai người, bất giác vui mừng là anh đang rất hạnh phúc.

Cái khoảnh khắc ấy bỗng vỡ tan vì tiếng của một đứa con nít.

- Mẹ ăn kem không ?

Một đứa bé trai nhìn thoáng qua chừng 3, 4 tuổi đi tới ôm chân cô, cô giật mình nhìn xuống.

- Ba mua cho con rất nhiều kem.

Từ xa, Diên Vỹ Phú Gia tươi cười bước lại gần, rồi ngồi xổm xuống xoa đầu con trai.

- Bơ gơ, con nói mới mẹ như thế sau này mẹ cấm con ăn đấy.

Phú Gia nhìn cậu con trai kháu khỉnh rồi mới nhìn ra xung quanh, anh giật mình thì rất nhanh Xuân Trường đã chào hỏi trước.

- Chủ tịch, hôm nay lại gặp ở đây.

- Chào anh.

Sau khi chia tay cô, anh đã xin công ty cho công tác bên nước ngoài, đưa Vy theo cùng, hai người ở bên đây đã có một khoảng thời gian hạnh phúc.

Xuân Trường có chút ngần ngại nhưng cũng bước tới, tươi cười nhìn hai người cùng đứa nhóc.

- Chủ tịch, hôm mà anh lên chức chủ tịch tôi không thể quay về chúc mừng, hôm nay tôi mời anh đi ăn được không ?

Phú Gia nhìn cô, nhưng cô tỏ ra rất bình thường, còn tươi cười nhìn anh.

- Được.

Bốn người họ rất nhanh chóng rời khỏi đó, Nhật Phương dắt theo Bơ Gơ, thực sự con trai của cô và anh nhìn rất khá khỉnh ấy.

Phú Gia lái xe, Xuân Trường ngồi cạnh, còn cô và Thanh Vy ngồi cùng với Bơ Gơ.

- Chị.

Thanh Vy nhìn cô, ánh mắt thể hiện rõ tia buồn bã.

- Đạo này công việc ổn định cả chứ ?

Cô dồn hết cảm xúc vào trong, còn ánh mắt tươi cười có phần hờ hững cười nói vui vẻ.

- Vâng. Chị ổn chứ ạ ?

- Ừ công việc của chị rất tốt.

- Mẹ, mình đi đâu thế ?

Bơ Gơ nhìn cô, miệng láu lỉnh nói.

- Chúng ta đi ăn.

Nhìn đứa nhóc, Thanh Vy xóa hết cái ngần ngại nhìn cậu bé, cô thật sự rất thích con nít.

- Cháu bao nhiêu tuổi rồi ?

- Dạ cháu 4 tuổi.

Bơ Gơ rất nhanh chóng đáp lại.

- Cháu tên gì ?

- Ở nhà bố mẹ cháu hay gọi cháu là Bơ Gơ, nhưng tên của cháu là Diên Vỹ Khôi Nguyên.

- Tên của cháu rất đẹp.

- Vâng, cháu nói bố mẹ cháu gọi cháu là Khôi Nguyên đi, bố mẹ cứ nhất quyết không chịu, còn nói nhìn cháu ư như một cái hăm bơ gơ nên gọi như vậy.

Trong xe chợt cô tiếng cười, đứa nhóc này thật sự rất láu lỉnh.

Đến nhà hàng, nhân viên nhanh chóng đưa họ vào trong, một bàn rất đẹp, cạnh bãi biển thơ mộng.

Cô ngồi đối diện anh, nhưng hai người họ cư xử rất bình thường. Đối với cô, vết thương đó là mãi mãi nhưng tình cảm của cô dành cho anh đã nhanh chóng phai mờ, đối với cô người quan trọng nhất bây giờ là Phú Gia và đứa con trai của mình.

Cô không nói gì nhiều, chỉ tập trung với Bơ Gơ, còn anh và Xuân Trường thì có chuyện qua lại.

Đưa hai người họ về, Bơ Gơ còn vẫy tay chào hai người.

- Tạm biệt cô chú.

- Ừ tạm biệt Bơ Gơ nhé.

- Không, hãy gọi cháu là Khôi Nguyên.

- Ừ, tạm biệt Khôi Nguyên dễ thương nhé.

Chào nhau xong, hai người họ rời đi, Thanh Vy nắm tay với anh, cười thật tươi.

- Chị ấy bây giờ sống thật hạnh phúc, còn có đứa nhóc rất khá khỉnh.

- Ủ.

Trong đầu anh luôn mừng rằng cô ấy đang rất hạnh phúc, còn có một đứa con trai, mà tại sao anh có cảm giác cân cân trong lòng.

Trở về nhà, sau khi dỗ Bơ Gơ đi ngủ, nhìn đứa con trai một hồi lâu cô mới quay về phòng. Quay về phòng thì đã thấy anh nằm ngay giường, mắt con đang chú ý cái Ipad trong tay.

- Bơ Gơ ngủ rồi hả em ?

- Vâng.

Cô không nhìn anh, rất nhanh chóng lấy quần áo rồi đi vào phòng tắm.

Khi cô đi ra vẫn thấy anh chăm chú vào Ipad, cô nhìn anh rồi lại nhanh chóng chui vào trong chăn. Thấy cô hôm nay rất lạ, anh hiểu nhưng cũng không ghen, cơ bản vì anh hiểu rất rõ.

Anh cất Ipad, tắt đèn. Quay sang ôm cô.

- Hôm nay em rất lạ.

Nhận ra hơi thở ấm nóng của anh bên tai, cô giật mình run người nhẹ.

- Lạ sao ?

- Ủ. Anh biết cái nhìn khi em nhìn Xuân Trường có vẻ rất khác.

- Anh nhận ra ?

- Anh rất hiểu em, nên khi em bối rối nhìn Xuân Trường, anh rất buồn bực.

- Tại sao hôm nay về anh không trách mắng em ?

- Trách mắng để làm được gì ? Em đã đồng ý đến bên anh thì chắc chắn anh cũng tin rằng, em yêu anh.

- Phú Gia, anh tin tưởng em vậy sao ?

- Ủ.

Cô chuyển người, trong bóng đêm, cô lấy tay sờ lấy khuôn mặt anh.

- Phú Gia, tình cảm của em dành cho anh ấy đã hết từ lâu, khi em đồng ý lấy anh cũng coi như em trao mọi thứ về anh, không hối tiếc. Với lại chúng ta bây giờ đã có Bơ Gơ, gia đình chúng ta chẳng phải rất hạnh phúc sao. Em sẽ bên anh, mãi mãi ở bên anh.

- Em không tính để Bơ Gơ có một đứa em sao ?

- Á ... đừng mà.

Nếu nói một cách đúng, Xuân Trường là quá khứ của cô, còn Phú Gia anh mới là hiện tại và tương lai và sẽ là mãi mãi.

Tuy cô rất bối rối khi nhìn thấy Xuân Trường sau 8 năm dài, nhưng tình cảm của cô vốn dĩ đã hết từ lâu, chỉ còn lại cái cảm xúc mà gọi là hoài niệm về quá khứ.

Còn Xuân Trường, anh với Thanh Vy đã kết hôn, nhưng anh chưa dự định sinh con vì trong những năm nay rất bận, anh không muốn Vy có thai mà phải một mình. Anh không muốn làm Vy tổn thương như một ai kia nữa, anh đã hối hận lắm rồi.

Một quá khứ đau buồn, nhưng thời gian sẽ làm phai mờ nó, chỉ còn lại vết thương trong kí ức, nhưng hiện tại, chẳng phải đang rất vui vẻ hạnh phúc sao.

Nhật Phương còn nhớ rất rõ cái tháng ngày áp lực tinh thần sau khi chia tay, cô rõ ràng rất u buồn với nó, đau khổ nhưng không cô không nói ra.

Phú Gia, anh đã đến bên cô, quan tâm chăm sóc cô, kéo cô ra khỏi cái khoảng ngày u tối, anh đã đợi cô suy nghĩ trong 3 năm.

Cái ngày anh cầu hôn, đó là lần đầu tiên cô khóc vì sự hạnh phúc. Lần thứ hai là ngày cô mang váy cưới trắng tiến vào lễ đường.

Cô và anh đã đọc tuyên thệ là sẽ mãi mãi ở bên nhau.

Sau khi cưới về, anh rất hiền, rất ôn nhu. Anh chăm sóc cô, rất nhanh sau đó cô có thai.

Cái ngày cô mang váy cưới, cũng là cái ngày cô thề với lòng rằng cuộc đời cô mãi mãi chỉ có Phú Gia.

Nhớ có một khoảng thời gian, tình cách cô thay đổi thất thường, cô rất hay bực với anh, nhưng anh không nói gì, chỉ im lặng.

Và sau đó, cô nhận ra mình sai, sai rất nhiều. Và cũng là cái ngày đầu tiên cô biết mình có thai hai tháng.

Sắp xếp một chuyến du lịch, anh vẫn nhận lời nhưng ít nói hơn hẳn. Nhớ lúc đó, cô hẹn anh ra biển, nhưng để anh đợi mãi, đợi tới tận 1 tiếng.

Anh đang đứng nhìn biển đêm, gió thổi rất mạnh, tay anh nhét túi quần. Cô rón rén đi tới, bỗng nhiên ôm chặt lấy anh.

Anh đứng im, tay ôm lấy hai chân cô khoác ra trước, tay cô ôm cổ anh để khỏi bị ngã, biết cô đang làm nũng, anh cũng không trách móc.

- Phú Gia, khoảng thời gian vừa rồi là em tính cách thất thường, em xin lỗi.

- Không sao đâu mà.

- Em có hai câu muốn nói với anh.

- Em nói đi.

- Câu thứ nhất là em yêu anh.

Anh bật cười thành tiếng, nhưng không hồi đáp lại.

- Câu thứ hai ?

- Câu thứ hai là ...

- Là gì ?

- Anh hứa với em anh nghe xong phải bình tĩnh.

- Ừ.

- Em đã có thai hai tháng.

Nghe xong, anh vội vàng thả cô xuống, quay người lại ôm chặt lấy cô, ghì cô vào người, ánh mắt thể hiện niềm vui sướng rõ ràng.

- Thật sao ?

- Thật.

Anh cúi xuống hôn lấy trán cô, mắt cô, mũi cô, miệng cô. Anh quá hạnh phúc, rồi cuộc anh cũng được làm cha.

Cô còn nhớ rất rõ cái khoảnh khắc lúc đó, thật hạnh phúc.

Rất cuộc, ai cũng sẽ hạnh phúc. Mặc dù cô chia tay mối tình kia, trong lòng đầy hoang mang tiếc nuối, nhưng về sau cô vẫn hạnh phúc, hạnh phúc rất nhiều.

Cuộc đời mỗi người dường như đã được định sẵn, sẽ có một người luôn bên ta, luôn dõi theo ta đến hết cuộc đời.

- Hết -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngay-hom-ay>